

Anti-Emperyalist ve Anti-Oligarşik Mücadelede

KURTULUŞ CEPHESİ

Zafer Bizim Olacaktır!

<http://www.kurtuluscephesi.com>

YIL: 22 SAYI: 126 Mart-Nisan 2012

İslâm İnkılâbının
Gerçek ve Üstün
Münevverler Aristokrasyası

Kin...
Nefret...
İntikam...

Taktik Hevalım!

Kemalizmin "Sağı-Solu"
Ve Asker-Sivil Aydın Zümre
Mahir Çayan

Kızıldere ve On'lar

Ömür Karamollaoğlu
Mehmet Yıldırım, Nihat Kurban
Süleyman Aydemir, Cemalettin Dövençi

Demagogun Demagojisi
ya da Hatibin Belagati

12 Eylül Mahkemesi
Soytanlığı

Bu Sözlerin Altına
İmzanızı Atarmısınız?

- İlk kez, on yıl önce,
AKP'nin ilk iktidar günlerinde,
Kurtuluş Cephesi'nin
Kasım-Aralık 2002 tarihli
70. sayısında yayınlanmıştır. 3
- Hem “dindar”, hem de “kindar” gençlik
yetiştirmekten söz eden Recep Tayyip
Erdoğan ve “mehteran takımı”nın kin ve
nefretleri üzerine bir değerlendirme. 7
- “Eski Erdoğan'ı” özleyen
“Taraf liberalleri”nin siyasette “değişme-
yen tek şeyin değişmemek” olduğunu
anlayamamaları üzerine. 11
- Mahir Çayan yoldaşın
Kemalizm üzerine
bir yazısı. 14
- Ve yanındakinin kanlı başı omzuna
değince,
ona sıra gelince
sayısını saydı... 18
Söz istemez
Yaşlı göz istemez
Çelenk melenk lazım değil
Susun
Sıra Neferi Uyunun...
- Recep Tayyip Erdoğan'ın
son aylarda giderek pervasızlaşan
demagojik söylemleri üzerine
bir irdeleme. 21
- AKP'nin
“sol liberalleri” devşirmeyi amaçlayan
gözboyamaca 12 Eylül “mahkemesi”nin
figüranları üzerine. 27
- Yorumsuz! 30
- İSLÂM İNKİLÂBİNİN
GERÇEK VE ÜSTÜN
MÜNEVVERLER
ARİSTOKRASYASI
- KİN...
NEFRET...
İNTİKAM...
- TAKTİK
HEVALİM!
- KEMALİZMİN “SAĞI-SOLU”
VE ASKER-SİVİL AYDIN ZÜMRE
MAHİR ÇAYAN
- KIZILDERE
VE ON'LAR
- ÖMÜR KARAMOLLAOĞLU
MEHMET YILDIRIM
NİHAT KURBAN
SÜLEYMAN AYDEMİR
CEMALETTİN DÜVENÇİ
- DEMAGOGUN
DEMAGOJİSİ
YA DA
HATİBİN BELAGATI
- 12 EYLÜL
MAHKEMESİ
SOYTARILIĞI
- BU SÖZLERİN ALTINA
İMZANIZI ATARMISINIZ?

KURTULUŞ CEPHESİ

SORUMLU: Sezai Görür

Yazışma Adresi:

Postfach 1414

55504 Bad Kreuznach / Deutschland

<http://www.kurtuluscephesi.com>

<http://www.kurtuluscephesi.org>

<http://www.kurtuluscephesi.net>

<http://www.kurtuluscephesi.de>

E-Posta Adresi:

kurcephe@kurtuluscephesi.org

İslâm İnkılâbının Gerçek ve Üstün Münevverler Aristokrasyası

[Bu yazı, ilk kez, on yıl önce, *Kurtuluş Cephesi*'nin Kasım-Aralık 2002 tarihli 70. sayısında yayınlanmıştır.]

Abdullah Gül'ün başbakan olarak "atanması"ndan sonra basın-
da yer alan övgüler içinde en sıkça görüleni, kendisinin "ateşli bir
Necip Fazıl hayranı" olduğudur. Abdullah Gül, *Yeni Şafak* gazetesin-
de şöyle tanıtılmaktadır:

"Ateşli bir dindar olan Ahmet Hamdi Gül'ün evine Necip
Fazıl'ın yazdığı dergiler, gazeteler giriyor. Fikri ve siyasi geliş-
meleri takip eden baba Hamdi Bey, oğlu Abdullah'ın da dîni
ve millî terbiyesine titizlik gösterdi. Oğluna Kur'an okumayı o
öğretti. Abdullah Gül daha ortaokulda iken Necip Fazıl'la ta-
nışıyor. Kayseri, Necip Fazıl'a en fazla sevgi duyulan bir kent.
Büyük Doğu Fikir Kulübü'nün davetlisi olarak Necip Fazıl kon-
ferans vermek için Kayseri'ye geldiğinde onu hayranlıkla din-
leyen delikanlılar arasında Gül de vardı. Yakın arkadaşı Meh-
met Tekelioğlu ile birlikte gittiği konferans, Gül'ün düşünce
hayatında dönüm noktası oldu. Yıllar sonra Üstad'ın en yakı-
nındaki gençler arasına katıldı.

Kayseri Lisesi'ni bitirdiği yıl iki arkadaşıyla birlikte hayran
olduğu Necip Fazıl Kısakürek'e mektup yazıyor. Mehmet Te-
kelioğlu, Abdullah Gül, Ahmet Taşçı imzalı, 3.7.1969 tarihli,
'Necip Fazıl Kısakürek'e' diye başlayan satırlar şöyle devam
eder: 'İslam davasının zerre tavizsiz müdafii Üstadımız'a İsl-
lam davasının agora meydanlarında sağrıların kulağını patla-
tacak gür seslilikte aksiyoneri Büyük Doğu Gençliği'nin ruh gı-
dası mecmuanızı tekrar çıkarışınızdan dolayı size minnettar-
lıklarımızı arzeder, hangi şartlar altında olursa olsun hal neyi
icap ettirirse ettirsin yüzde yüz emrinizde olduğumuzu bildi-
rir hürmetlerimizi sunarız. Yarım elbet bizim elbet bizimidir.
'Gün doğmuş gün batmış ebet bizimidir.'**

Yine bir başka Abdullah Gül biyografisinde "fikriyatının oluşma-
sında iki lider kişiliğin büyük payı var: Necip Fazıl Kısakürek ve Prof.
Dr. Necmettin Erbakan" denilmektedir.

Böylece Abdullah Gül'ün politik yanını Erbakan oluştururken,
ideolojik formasyonunu Necip Fazıl Kısakürek'in sağladığı açıkça
ilan edilmiştir.

Kendilerine göre, "büyük ilim ve irfan sahibi", "şairlerin sultanı"

* *Yeni Şafak*, "68'li Başbakan", 17 Kasım 2002.

olarak tanımlanan Necip Fazıl Kısakürek tüm şeriatçı ve faşistlerin sahip çıkmakta birbirleriyle yarıştığı bir kişidir. Bunun arka planında Necip Fazıl Kısakürek'in 1963 yılında tüm Anadolu şehirlerinde verdiği konferansların yarattığı etkiyi kendi yanlarına çekme çabası yatar.

1969 yılına kadar "mutlu" bir beraberlik sergileyen şeriatçılar ve faşistler sömürücü sınıflar arasındaki ayrışma ve bölünmelerin bir yansıması olarak ayrılmışlardır. Ayrışmanın ilk aylarında Erbakan'ın MNP'si yanında yer alan Necip Fazıl Kısakürek, bir süre sonra "Tanrı dağı kadar Türk, Hıra dağı kadar müslüman" sloganını öne çıkartan MHP'ye destek vermeye başlamıştır.

Ancak Necip Fazıl Kısakürek, diğer yandan "*Büyük Doğu*" dergisi çevresinde kendi içsel faaliyetlerini yürütmeye devam etmiştir. Bu "fikri" faaliyetleri, hem faşist Ülkü Ocakları'nda, hem de şeriatçı Akıncılar Derneği'nde (AKDER) yer alan "genç nesle" yönelik olmuştur. (AK Parti'nin kurucularının çoğunluğu bu Akıncılar Derneği'den gelmedir. İsimdeki eşlik de bunun bir ifadesidir.)

1977 yılından itibaren devrimci mücadelenin gelişmesine paralel olarak Necip Fazıl Kısakürek'in "fikri" faaliyeti şeriatçılarla faşistler arasında bir anti-komünist cephe sağlamaya yönelmiştir. Silahlı bir örgütlenme olarak bu anti-komünist cephenin "fikriyatını" oluşturan Necip Fazıl Kısakürek, şeriatçı (Akıncı) gençlerin faşist millislere katılmasını savunmuştur. Bunun gerçekleşmediğini gördüğünde de, kendi "fikriyatını" benimsemiş şeriatçıların Akıncılar Derneği'nden ve MSP'den ayrılmasını çağırısı yapmıştır.

3 Haziran 1980'de Erbakan'ın III. MC'nin kurulması için ortaya koyduğu "şartlara" Necip Fazıl Kısakürek'in verdiği yanıt MSP ile olan tüm ilişkilerinin kesilmesi ile sonuçlanmıştır.

Erbakan'ın "Bir daha zam yapılmasın, IMF ile varılan anlaşmalar iptal edilsin, Ortak Pazar'a tam üye olma teşebbüsünden derhal vazgeçilsin, ilkokullar sekiz yıla çıkartılsın, İmam-Hatip Liseleri'nin orta kısmının kapatılması girişiminden vazgeçilsin" gibi koşulları içeren "şartnamesi"ne karşı Necip Fazıl Kısakürek şunları yazmıştır:

"Necmeddin Erbakan ilimsiz, seviyesiz ve prensipsiz bir satıh adamı ve kelime yuvarlayıcısıdır; ve bu şartnâmesiyle birgün iktidara erecek olursa, memleketi nasıl idare edeceğini belli etmektedir. Onun 'doğru'ları bile yanlışır."

Necip Fazıl'ın bu siyasal davranışlarına rağmen şeriatçı kesim tarafından el üstünde tutulmasının nedeni ise 1959 yılında yayınladığı "*İdeolocya Örgüsü*" kitabında stratejisini, programını ve taktikini ortaya koyduğu "İslam inkılâbı" teorisidir.

"İslâm inkılâbı, liberalizma ve kapitalizma, faşizma ve nazizma, sosyalizma ve komünizma gibi, bugüne kadar tatbik mevzuu olmuş içtimaî ve iktisadi mezheplerin her birini, hiçbirine üstünlük vermeden masaya oturtur ve onlara şöyle mukabele eder: 'Herbirinizin, bütünü kucaklayamadan, ayrı ayrı ve parça parça bazı haklarınızı ve hakikatlerinizi vardır; ve herbirinizin ayrı ayrı ve parça parça arayıp da bulamadığınız hakikat, birer bütün halinde İslamiyettedir.'"

Böylesine eklektik tarzda tanımladığı "İslam inkılâbı"nın düşman güçlerini ise şöyle tanımlar:

"İslâma, iman dairesinin dışından musallat, tam 100 senelik, dinsizler köksüzler, şahsiyetsiz mukallitler nesli ve bütün yardımcılar... Bunların fâal yardımcılarını, manevî sömür-

ge ustası Garplılar, Yahudiler, Masonlar, dönmeler, melezler ve kozmopolitler.”

Necip Fazıl Kısakürek'in bu “islam inkılâbı”nın dayanakları ise şöyledir:

“Tarih boyunca her inkılâp bir sınıfa dayanmıştır. Fransız Büyük İnkılâbı burjuvazya sınıfına; komünizma inkılâbı işçi sınıfına vesaire vesaire... Askerler, rahipler, derebeyleri gibi sınıflar, tarihte bellibaşlı rejimlerin, bellibaşlı zamanlar ve mekânlar içinde, dayanağı olmuştur.

İnkılâp tarihleri, içtimaî sınıflardan birine istinat etmeyen inkılâpları, dolayısıyla devlet ve idare şekillerini, üzerinde tecelli edeceği maddeden mahrum bir ruh gibi mücerret ve havada muallâk farzeder. Sınıflar, tarih boyunca, fikirlerin ve dâvalarının manivelası olmuştur.

Gerçekten, içtimaî sınıflar, zamanın tecelli aynası olan mekân gibi dâvaların müşahhas tezahür zeminleridir. Sınıfsız, ruh ve fikri kadrolaşırmanın, zaptetmenin imkânı yoktur.

İslâm inkılâbında ise sınıf, insan topluluklarının şu veya bu menfaat, imtiyaz ve tasallut hırsına bağlı hizip teşekküllerine değil, bütün insanlığı kuşatan üstün insan vasıflarının merkezinde toplanacağı kitlelere dayanır. Öyleyse, İslâm inkılâbında sınıf, bellibaşlı farikaların kendisini cemiyet içinde sınırlandırdığı zümreleri değil kitlelerin, bütün insanlık çapında mayasını tutturacak örnek şahsiyet kadrosunu murat eder. Bu kadronun da bellibaşlı bir sınıf ismi vardır: Gerçek ve üstün münevverler aristokrasyası...”

Görüldüğü gibi, Necip Fazıl Kısakürek'in “islam inkılâbı”nın dayanakları, diğer bir deyişle öncüleri, küçük-burjuva aydınlardır. Ancak bu aydınlardan en elit kesimi Necip Fazıl Kısakürek'in “islam inkılâbı”nı gerçekleştirecektir (*Aristokrasya*). Yani “islam inkılâbı” aristokrat küçük-burjuva aydınlardan öncülüğünde gerçekleştirilecektir.

“İslâm inkılâbının, tam mânasıyla toplu ve merkezî dış politikasına gelince, bu incelerin incesi ve naziklerin naziği bir sanat işidir. Bütün dâva, Garplının ruhî butlanından hariç ve iyi taraflarını lif lif ayıklayıp onu ‘hikmet ve hakikat mü’minin kaybolmuş malıdır, nerede bulsa alır!’ fermanı ile ve gerçek bir bünye aşısıyla Doğuya zam ve bundan yepyeni bir terkip çıkarmak... Bu terkinin yıllar boyunca sınır içi, gizli ve açık, tezgâhını kurup işletmek... Büyük Doğu mefkûresinden damlayan bu mayayı, şimşeklerini yedi bucak ve dört iklimle saçmaya başlayacağı âna kadar bir vatan sırrı olarak muhafaza etmek ve devre devre bütün mahremlerin hududuna riayet etmeyi bilmek... Yoksa Batı dünyası böyle bir oluşa imkân bırakmaz. Batıyı aldatıcı, incelerin incesi bir siyaset.

Topyekûn Doğunun, maddî ve mânevi Garp emperyalizmasına karşı kurtuluş ve ihtilâlini, anbean beslemek ve günü gününe geliştirmek... Bunun için, dünyasını bütün tezattan ve buhranları içinde devam ettirici şartlara, muazzam bir casus ve sahte müttefik dehasıyla yardımcı olmak... Nihayet ve kısaca, rahimdeki çocuğu, doğuracağı andan pehlivan yetiştireceği ve mazlûm mânasıyla makhur maddesinin intikamını alacağı güne kadar yamyamların çadırında idare, ikâme ve

idâme edebilmek... Bu iş!!! Her ân değişik her ân zıt istikametlerde yol almaya mecbur, korkunç mikyasta girift ve derin keyfiyetle bu dâva, sırf politika dehâsı bakımından, cihânın en sanatlı cehdine ve en dakik plânına muhtaçtır. Belki 50, belki 100, belki 300 senelik bu plânın, ana ölçüsü de prensip bakımından bu kadar.”

İşte böylesine eklektik bir “İslam inkılâbı” teorisinin pragmatik politikası da böyle olmaktadır. Bugün “takıyecilik” olarak tanımlanan bu politika, Necip Fazıl Kısakürek’in tanımladığı gibi, “*intikamını alacağı güne kadar yamyamların çadırında idare, ikâme ve idâme edebilmek*”tir. Ve bu ana kadar yapılacakları “*bir vatan sırrı olarak muhafaza etmek*” “gerçek ve üstün münevverler aristokrasyası”nın örgütlenme ilkesi olmaktadır.

“İslam inkılâbı”nın taktikleri ise şöyle anlatılmaktadır:

“Nasıl sosyalizma ve onun azmanı komünizma, gayet müşahhas örneklerle dayanarak ortaya hakkı çalınan bir işçi ıstırabı çıkarmış ve bunu sistemleştirmişse, bizim dayandığımız ve bütün insanlık mikyasında hudutsuz ve şamil gördüğümüz zümre hakkı da, fikir çilesinden ve idrak ıstırabından doğar. Demek ki, bizim bu türlü münevverler sınıfından anladığımız bu asıl mefhumun orospulaştırılmış delâletiyte baştan başa mankafa ve hiçbir işe yaramaz zoraki ve ukalâ aydınlar kalabalığı değil, kargabüken zehrini almış gibi kıvrancasına fikir çilesi ve idrak ıstırabı çekenler kadrosudur.”

Tayyip Erdoğan’ın “mağduriyeti”yle, türban takan “genç kızların” çilesiyle, inandığı gibi yaşayamayan “müslümanlar”ın ıstırabı ile yürütülen bir faaliyettir söz konusu olan.

Abdullah Gül’ün “fikriyatının oluşumunda” belirleyici olduğu söylenen Necip Fazıl Kısakürek’in “İslam inkılâbı”nın strateji ve taktikleri öz olarak böyledir. Bunlara “takıyeciliğin fikriyatı” demek yanlış olmayacaktır. “Batıyı aldatıcı, incelerin incesi bir siyaset”. İşte “İslâm inkılâbının gerçek ve üstün münevverler aristokrasyası” bu siyasetin adamlarıdır.

Kin... Nefret... İntikam...

“Dininin, dilinin, beyninin, ilminin, ırzının, evinin, kininin, kalbinin dâvacısı bir gençlik...

Halka değil, Hakka inanan; meclisinin duvarında ‘Hakimiyet Hakkındır’ düsturuna hasret çeken, gerçek adâleti bu inanışta bulan ve halis hürriyeti Hakka kölelikte bilen bir gençlik...

Emekçiye ‘Benim sana acıdığım ve seni koruduğum kadar sen kendine acıyamaz, kendini koruyamazsın! Ama sen de, zulüm gördüğün iddiasıyla, kendi kendine hakkı ezmekte ve en zalim patronlardan daha zalim istismarcılara yakını kaptırmakta başı boş bırakılamazsın!’ diyecek...

Kapitaliste ise ‘Allah buyruğunu ve Resûl emrini kalbinin ve kasanın kapısına kazımadıkça serbest nefes bile alamazsın!’ ihtarnı edecek...

Kökü ezelde ve dalı ebedde bir sistemin, aşkına, vecdine, diyalektiğine, estetiğine, irfanına, idrâkine sahip bir gençlik...

Tek cümleyle, Allahın, kâinatı yüzü suyu hürmetine yarattığı Sevgilisinin fezaı bütün yıldızlarıyla manto gibi saran mukaddes eteğine tutunacak, ve O’ndan başka hiçbir tutamak, dayanak, sığınak tanımayacak ve O’nun düşmanlarını ancak kubur farelerine lâıyk bir muameleye tâbi tutacak bir gençlik...

İşte bu gençliği, bu gençliğin ilk filizlerini karşımda görüyorum.” (Necip Fazıl Kısakürek, “Gençliğe Hitabe”.)

“En önemlisi de milli, manevi değerlerine sahip çıkan, onları yaşatan, geleceğini geçmişinden aldığı güç, gurur ve ilhamla şekillendiren bir gençlik tasavvur ediyoruz. Altını çiziyorum; modern, dindar bir gençlikten bahsediyorum. Dininin, dilinin, beyninin, ilminin, ırzının, evinin, kininin, kalbinin davacısı bir gençlikten bahsediyorum. Kökü ezelde, dalı ebedde bir sistemin aşkına, vecdine, diyalektiğine, estetiğine, irfanına, idrakine sahip bir gençlikten bahsediyorum. Ben şu anda Abdi İpekçi Kapalı Spor Salonu’ndaki gençliği böyle bir gençlik olarak karşımda görüyorum.”

(19 Şubat 2012, Recep Tayyip Erdoğan’ın AKP İstanbul Gençlik Kolları’nın kongresinde “telekonferans” yoluyla yaptığı konuşma.)

Recep Tayyip Erdoğan’ın Ocak ayı sonunda “dindar gençlik”ten söz etmesinden üç hafta sonra, 19 Şubat günü yaptığı bu “telekonferans” konuşması, “dindar gençlik” tartışmasını “kindar gençlik” tartışmasına dönüştürdü. Her zaman olduğu gibi, birkaç hafta gündem maddesi olarak kaldı ve geçti.

Yine de bu kısa süre içinde “tartışma” belli ölçülerde “medya”da yer bulabildi. Ama Recep Tayyip Erdoğan’ın Necip Fazıl Kısakürek’ten aldığı bu sözlere karşı çıkanlar (başta CHP olmak üzere) çokluk “kin” sözcüğünün “kötücül” anlamından yola çıkarak, “hoşgörülü gençlik”ten, hümanistlikten, Yunus Emrevari yumuşaklıktan söz et-

mekle yetindiler. Oysa Recep Tayyip Erdoğan sözünü söylemiş, mesajını vermiş ve yerine iletilmesini sağlamıştır.

“Hoşgörü, insancılık, yumuşaklık...”

Bütün bunlar “Kininin davacısı” bir gençlik yetiştirmekten söz eden, hatta öyle bir gençlik yetiştirmek için “yeni” formüller peşinde koşan şeriatçı kesimler açısından hiçbir şey ifade etmemektedir. Şeriatçıların “kin”lerinin “davacısı” olmayı sürdürdükleri de çok açıktır. Üstü örtük olan ise, şeriate, şeriatçılığa, teokratik devlet düzenine karşı olan, doğal olarak laiklikten söz edenlerin ne yapacaklarını ve nasıl karşı çıkacaklarını bilememeleridir.

Kin ve nefret.

Kin, en bildik haliyle, birisine ya da birilerine karşı duyulan düşmanlık duygusu ve öç alma isteğidir. Kin duymak, aynı zamanda nefret etmektir. Nefret etmek ise, en bildik haliyle, iğrenmeden daha öteye geçer; doğrudan birisinin ya da birilerinin kötülüğünü istemeye varan bir tutkudur.

Çok açık ve kesindir ki, şeriatçılar, daha somut ifadeyle, şeyhler, şıhlar, tarikatlar ve müritler, 90 yıllık Cumhuriyet yönetiminde büyük ölçüde baskı altında tutulmuşlardır (“mazlum” edebiyatının gerçekliği). Kimi zaman siyaset sahnesinde yer almışlar, belli siyasal partileri desteklemişlerdir. Her durumda destekledikleri partiler, kendilerine “çile” çektiren, “zulüm” yapan “Kemalist”lere ve Kemalist yönetime karşı olan partiler olmuşlardır.

“Hümanist” bakış açısından ya da solda kendiliğinden egemenlik kuran “her türlü baskı ve şiddete karşıyız” mantığı açısından, şeriatçılara yapılan “zulüm”dür. Şöyle yakın tarihi öylesine biliyormuş gibi olan bu bakış açılanna sahip birileri, çok kolaylıkla, “Ya-zık! Onlara da çok çektirmişler” demekten kendisini alamamaktadır. Biraz “empati” kurarak, “kendileri” faşist askeri darbelerden “çok” çekmişler ve bu nedenle “askerlerden” (ordudan) nefret ediyorlar ve kin duyuyorlarsa, doğal olarak şeriatçılar da kendilerine “zulüm” yapanlara karşı aynı nefret ve kini duyuyorlardı diye düşünür. Onların anlayamadığı (ya da anlamak istemedikleri) tek şey, şeriatçıların (“dindarlar”ın) böylesine “zulüm” görmüş olsalar da, böylesine “rövanşist” tutum takınmalarıdır. Yani kin ve nefret duygularını (“empati” sayesinde) anlayabilmekte, ama “intikam duygusu”nu

anlayamamaktadırlar.

Oysa “kin”, “intikam duygusu”ndan başka bir şey değildir. Dolayısıyla “kininin davacısı” olan, yani “kin”ini koruyan, kollayan birileri için, günü geldiğinde bu “intikam duygusu”nun gereğini yapmak “farz”dır. Bunun tek koşulu, kendilerini mutlak güç sahibi olarak görmeleridir. Mutlak güç sahibi oldukları anda, yapılan “zulmün” intikamını da alacaklardır. Burada şaşılacak hiçbir şey yoktur. Şaşırtıcı olan, “sol”cuların böyle bir “intikam alınması” karşısında kendilerini çaresiz hissetmeleri ve “hümanizm”e sığınmalarıdır.

Herşeyden önce “sol”, ilerici, yurtsever ve demokrat kesimler “yumuşamış”tır. Daha 12 Eylül askeri darbesinin ilk yıllarında, “en ilerici, en demokrat, en solcu” Atilla İlhan’ın yazdığı “*Kartallar Yüksek Uçar*” dizisiyle (1983) bu “yumuşama” süreci başlamıştır. “Herşeyi husuletle ve suhuletle halletme” zihniyeti neo-liberalizmin kozmopolitizmiyle birleşerek, amaçsız, inançsız bir “sol” kütle yaratmıştır.

Tarih, bu yepyeni “hümanist” bakış açısıyla yeniden yorumlanmaya başlanmıştır. Bugün AKP’nin “en sadık yandaşları” olan “liberaler”, dün, yeni tarih yorumcuları olarak ortaya çıkmışlardır. Murat Belge başta olmak üzere, her türden “eskimiş-dönem marksistler”, büyük bir “medyatik” destekle bu yeni “hümanist tarih anlayışı”ni yerleştirmek için canla başla çalışmışlardır.

Ve bugüne gelindiğinde, “sol”, artık devrim sözcüğü bir yana, tarihin devindiricisi olan devrimleri bile savunamaz hale gelmiştir. (“Dört Bir Taraf” programında Enver Aysever’in içler acısı durumu gibi.)

Bu otuz yıldır süregiden yoğun ideolojik propagandayla deforme olan “sol”un “hümanist”, “yumuşakça” zihniyetinin ilk büyük ürünü laiklik ilkesinin önemsizleştirilmesi olmuştur. Dolayısıyla, laiklik ilkesi önemsizleştiği oranda “şeriat tehlikesi” de o kadar önemsiz hale gelmiştir. Böylesine “yumuşakça”laşan “sol”, kaçınılmaz olarak AKP’nin “mazlum edebiyatı”na karşı “bitaraf” kalmayı seçmiştir.

Laikliği, “Jakoben laiklik” olarak anlamadığını, böyle kabul etmediğini söyleyen “solcu” sayısı oldukça çoktur. Onlar, “Jironden” değildirler. Tersine, kendilerini “Jakobenler”e yakın hissederler, ama Robespierre’in “Jakobenliği”ne değil, Andrzej Wajda’nın “Ja-

koben” *Danton*’una yakındırlar. Fransız burjuva devriminin önderlerinden Marat’ı öldüren Charlotte Corday’ı “anlayabilmek”le övünürler. Ne de olsa, Jakobenler aristokratları giyotinde kesmişlerdir. Bir aristokrat aileden olan Charlotte Corday da, bu idamların karşısında duyduğu kin ve nefretin “gereğini” yapmıştır!

Ve bugün, otuz yılda, hamur gibi, kil çamur gibi, yoğrula yoğrula ekşimiş, ama her seferinde daha da yumuşamış olan “sol”, bu zihniyetiyle AKP iktidarıyla, onun “kisinin davacısı” adamlarıyla karşı karşıyadır.

Kolonyalizm anlamında sömürgeciliği görmemiş ve yaşamamış bir ülke halkının anti-kolonist bir geçmişi, bir tarihsel geleneği yoktur. Avrupa tarzı klasik feodal aristokrasiyi görmemiş ve onlar tarafından ezilmemiş bir ülke halkının anti-feodal mücadele geleneği de yoktur. Doğal olarak, onlar için, kolonyalistler ve aristokratlar “şık giyimli, lüks içinde yaşayan” insanlardan başka bir şey değildir. Hem zaten bu feodal aristokrasinin son temsilcilerinden olan İngiliz Kraliyet Ailesi’nin “Lady Di”siyle ne alışverişleri olabilir ki! Onca “nazik beyefendiler ve hamfendiler”in Osmanlı hanedanı üyesi diye sürgüne gönderilmeleri hem yazık, hem insafsızlık değil midir?

Ah, o Jakobenler! Ah, insanlığa “eşitlik, özgürlük ve kardeşlik” düşüncesini getiren o Büyük Fransız Devrimi’nin yapıcıları! Nasıl olur da, o “nazik beyefendileri ve hamfendileri”, o “güzelim mi güzel” Marie Antoinette’in kellesini giyotinde acımasızca (ve üstelik “avam”ın alkışları arasında) kesebildiler? Bu nasıl bir insafsızlık, nasıl bir gaddarlık! Aman tanrım!

Ah, Mustafa Kemal’in ve Kemalistlerin Jakobenliği! Ne zulümlere, ne haksızlıklara yol açtılar! Kaç şeyhi, piri, şıhı mapuslara atıldılar, işkence yaptılar, bazıları idam ettiler! Tekkeleri, zaviyeleri, tarikatları kapattılar! Bu nasıl bir aymazlık, nasıl bir gaddarlık! Ya o “mulayim ve alim”, “pırl pırl”, “nurlu” insan Said-i Nursi’ye çektiydikleri! Üstelik bunları yapanlar, “aynı zamanda” Dersim katliamını da yapanlar, Kürt ağalarını sürgüne gönderenler! 12 Mart’ta “67’lilere”, 12 Eylül’de “77’lilere” işkence yapan, katleden yine onlar değil mi?

İşte yumuşamış ve yumuşturulmuş “sol”-un otuz yılda aldığı yol budur.

Şüphesiz tarih, tarihtir, değiştirilemez,

geri döndürülemez. Yaşanırlar yaşanılmıştır. İnsanlık tarihinde pek çok haksızlıklar, pek çok katliamlar, soykırımlar vardır. Ama hiçbirisi devrimler kadar kin ve nefrete yol açmamıştır. Kin ve nefret duyanlar, şüphesiz, devrim öngünündeki egemen sınıflardır. Ama bugün “tarih”, eski egemen sınıfların ardılı olanlar tarafından yazılmıştır. Adı ister “popüler tarih” olsun, ister “tarihin arka odası” olsun, her durumda, egemen sınıfların egemenliklerine karşı duyulan kin ve nefretin ürünü olan devrimler insanlığın tarihsel gelişiminin motoru olmuştur. “Sol”un yumuşarken ve yumuşturulurken unuttuğu gerçek de budur.

Bugün Fransız Devrimi denildiğinde, giyotinden başka bir şey görmeyenler, feodalizmin “ilk gece hakkı”nı kutsayanları elbette anlayamayacaklardır. Ama feodalizmin öyle kendiliğinden, barışçıl biçimde yerini kapitalizme, burjuvazinin iktidarına bırakmayacağı da tarihsel bir gerçektir. Marks’ın ünlü sözüyle, “yeni bir topluma gebe olan her toplumun ebisi şiddettir”.

Bu anlaşılmadığı sürece, AKP’nin “kindar ve dindar gençlik” amacı da, “kini” de, “intikam duygusu” da anlaşılmayacaktır.

Kemalistler, siyasal bir devrim yapmışlarsa da, hiçbir zaman bu devrimi toplumsal devrimle tamamlayamamışlardır. “Klasik” sol söylemle, burjuva demokratik devrim tamamlanmamıştır. Feodalizme karşı belli uygulamalar yapılmışsa da, her dönemde feodallerle işbirliği yapma yoluna gidilmiştir. Dolayısıyla da feodalizmle uzlaşmıştır. Değişik zamanlarda şeriatçı kesimlere tanınan “kolaylıklar” bu uzlaşmanın ürünü olmuştur. 1960’larda ise, şeriatçı kesimler, “dindarlar” ya da “inanamlar”, son moda deyişle, “mütedeyyin”ler, gelişen devrimci harekete karşı anti-komünist güçler olarak örgütlenmişlerdir. 12 Eylül döneminde ise, Sovyetler Birliği’ne karşı Amerikan emperyalizminin geliştirdiği “Yeşil Kuşak” projesinin ürünü olarak bu “mütedeyyin” kesimler maddi olarak da desteklenmişlerdir.

Bu kısa “tarih özeti”nden çıkan tek sonuç, Türkiye’deki egemen sınıfların da (oligarşi) en büyük korkusunun devrim olduğudur. Bu korkularıyla şeriatçı kesimlerle işbirliği yapmakta hiç duraksamamışlardır. Ama sol, “dövüle dövüle çelikleşmek” yerine, yoğrula yoğrula yumuşamıştır. 1965-1980

yıllarında binlerce devrimcinin ve “sivil halkın” kanını döken faşist katillerle bile “barışık” hale gelmiştir. “Siz silaha sarılmasaydınız, faşistler de size saldırmazdı” söylemini kabul etmek durumunda kalmışlardır.

Ya şimdi...

Modern... dindar... kindar... şeriatçı bir grup bulunmaktadır. Ece Temelkuran, Nuray Mert gibi “popüler kültür” ürünü “solcu” yazarlara bile tahammül edemeyen bir şeriatçı grup var. 4+4+4 ucubesinde görüleceği gibi, “milli eğitim sistemi” temelden altüst edilmektedir. “Özel yetkili” savcılar ve mahkemeler eliyle herkes “içeri tıklamak” tehdidiyle yüz yüzedir.

Bunun karşısında ise, kendi arkadaşının, yoldaşının, akrabasının faşist katiller tarafından öldürülmesini unutmuş, Maraş vb. katliamların acısını “anma şovları”na dönüştürmüş, “rengarenk”, “cümbüşlü”, “eğlenceli” ve icazetli 1 Mayıs’larda halay çekmeyi “eylem” zanneden bir “sol” kitleden söz ediyoruz. Bu “sol”, şimdi, “12 Eylül’den hesap sorulacak” diye şikayet dilekçeleri hazırlamaya koyulmuştur. “T.C. Hükümeti”nin doğrudan “müdahil” olmaya karar verdiği “12 Eylül davası”yla yüreklerini soğutmaya çalışmaktadır.

Bununla da yetinilmemektedir. “Ama halkın %50’si AKP’yi destekliyor” diyerek AKP iktidarı meşrulaştırılmaktadır. Unutulan ise, bu “%50 halk” denilenlerin, dün Maraş’ta, Sivas’ta, Çorum’da insanları katledenler olduğudur.

Devrimciler “kindar”dır, “kin”lerinin davacıdır. Yapılan haksızlıkları, baskıları, sömürüyü, tarihin hangi döneminde yapılmış olursa olsun unutmazlar. Ama onların “kini”, sözcüğün gerçek anlamıyla *sınıf kinidir*. Bu da, müzmin komünizm düşmanı olan şeriatçıların, Necip Fazılçıların hiç anlayamayacakları şeydir.

Ve bilinmelidir ki, ve tarihin kaydettiği gibi, devrim bir şiddet eylemidir. Devrimin şiddetinin düzeyini belirleyen tek şey, karşı-devrimcilerin şiddetidir. Emperyalizmin güdümündeki şeriatçı iktidarın uygulayacağı her baskı, her şiddet, her tehdit, devrimle birlikte aynı düzeyde ve aynı oranda onların karşısına çıkacaktır. Bu tarihin diyalektikidir.

Bilinmelidir ki, baskının büyüklüğü devrimi çabuklaştırmasa da, her durumda devrimin şiddetini artırır. Baskı yapanların tarihten alabilecekleri tek ders de budur. Alırlarsa!

Taktik Hevalım!

Son iki ay, Recep Tayyip Erdoğan'ın "olağan" ve "mutat" ameliyatlarının havası içinde, bir yandan "MİT-KCK Connection" senaryolarında Fethullah "cemaati"nin AKP'nin "mehteran takımı"na karşı güç gösterisine sahne olurken, diğer yandan 4+4+4 ve Suriye'ye yönelik "proaktif" politikanın (diğer adıyla "oryantalist" ve "neo-osmanlıcı"nın kabadayılığı, zorbalığı) çerçevesi içinde gelişti.

Her biri, başlı başına bir sürecin parçalarını oluşturursa da, "MİT-KCK Connection" Türkiye'nin "mutat gündemi"ni oluşturan "Kürt sorunu"na ilişkin yeni bir "sürecin" başladığına ilişkin tartışmalara yol açtı. Üstelik tartışmalara yol açmakla kalmadı, AKP'nin "Taraf liberalleri"yle, "II. Cumhuriyetçiler"le yollarını ayırmasının katalizatörü işlevini de görmeye başladı.

"Benim Genelkurmay Başkanım"ın atanmasıyla birlikte başlayan "yeni" süreçte, büyük "medya" kampanyası eşliğinde PKK'ye karşı "yeni yaklaşım"dan söz edilmeye başlandı. Birbiri ardına basılan PKK sığınaklarının görüntüleri eşliğinde sürdürülen bu "yeni yaklaşım", bir yanıla "Benim Genelkurmay Başkanım"ın "imajı"nı iyileştirmeye hizmet ederken, diğer yandan geçmiş dönemin "güvenlikçi anlayışla" sürdürülen "terörle mücadele"sinin ne kadar başarısız olduğunu topluma kabul ettirmeye yönelik oldu.

Ve sonunda, 23 Mart günü, "Ankara kulisleri"nin "kulağı delik" gazetecisi ("en gözde manipülasyon aracı") Fikret Bila'nın "haberyazı"ısıyla "yeni yaklaşım"ın "yeni terörle mücadele stratejisi" olduğu ilan edil-

di.*

"Taraf liberalleri" dışında hemen hemen hiç tepki gelmedi. Hatta BDP bile "iş olsun" türünden açıklama yapmakla yetindi. Bu da, 12 Haziran seçimlerinden, özellikle de KCK operasyonlarının yoğunlaşmasından sonra AKP'ye verdikleri destek azalmaya, "ittifak"ları bozulmaya başlayan "liberaller"in AKP karşıtlığına doğru evrilme sürecini hızlandırdı.

"Liberal"lerin "amiral gazetesi" *Taraf*'ın ünlü Ahmet Altan'ı 8 Mart tarihli "*Alaturka*" yazısında Recep Tayyip Erdoğan'a "Zavallı Başbakan" diye yazarken, diğer ünlü "liberal-dönek" Hasan Cemal ise, Recep Tayyip Erdoğan'ın "değiştüğinden" söz ederek, neredeyse "eski Tayyip'i" her zamanki "munis" haliyle özler hale gelmiştir.

Sık sık yazılarında "yeni Tayyip" ile "eski Tayyip"i karşılaştıran Hasan Cemal, son bir yazısında şöyle diyor:

"2011 genel seçimlerine kadar Başbakan Erdoğan'ın Kürt sorunu konusunda artıları eksilerine ağır basıyordu. Bu nedenle de benim Erdoğan'a eleştirim değil desteğim ön plana çıktı.

Ama sonra Erdoğan milliyetçiliğe fena halde gaz vermeye, MHP lideri Bahçeli gibi elinde yağlı urgan nutuk atmaya başladı meydanlarda.

Kendi özel temsilcisini Kandil'in karşısına oturabilecek kadar yürekli davranabilen bir Başbakan, KCK ope-

* Fikret Bila, "PKK ve Kürt Sorununda Yeni Strateji", *Milliyet*, 23 Mart 2012.

rasyonları ile siyasetin alanını daraltmaya ve 1990'lara benzer biçimde sorunu yine tek boyuta, 'terörle mücadele'ye indirgeyen güvenlikçi bir anlayışa yöneldi. Ben de kendisini eleştirmeye başladım." (Hasan Cemal, "İktidarlardan hesap sorulamayan rejimin adı demokrasi değildir!", *Milliyet*, 22 Mart 2012.)

"Liberal" Hasan Cemal'e göre, "2011 genel seçimlerine kadar" Recep Tayyip Erdoğan "iyiydi", daha doğrusu iyileri kötülerine galebe çalıyordu. Ne olduysa oldu ve seçimlerden sonra Recep Tayyip Erdoğan "değişti"!

Önce Recep Tayyip Erdoğan'ın "iyileri"ni anımsamak gerekiyor.

Nedir "Başbakan Erdoğan"ın "iyileri"?

Şüphesiz, tüm "liberaller"i umutlandıran, sevindiren, coşturan "ilk iyi", bir zamanlar kendilerine "çok" çektiren askerlerden "hesap sorması", "cesaretle" askerlerin üstüne gitmesidir. Recep Tayyip Erdoğan, Ergenekon operasyonlarına "yeşil ışık" yakarak, "liberallere" yapılanların (da) öcünü almaya başlamıştır. Böylece Ergenekon operasyonlarıyla "liberaller"in "rövanşizm" duyguları büyük ölçüde tatmin edilmeye başlanmıştır. İlk Ergenekon operasyonunda ilk gözaltına alınan kişinin, Hasan Cemal'in bir zamanlar genel yayın yönetmenliği yaptığı ve sonra atıldığı Cumhuriyet gazetesinin başyazarı İlhan Selçuk olması herkesten önce Hasan Cemal'i çok mutlu etmiştir.

Ergenekon operasyonları öylesine büyük bir sevinç yaratmıştır ki, neredeyse tüm "liberaller" bu operasyonları desteklemekten öteye geçerek, yeni ve "genç" tetikçilerle (Rasim Ozan Kütahyalı gibi) "sayın muhbir vatandaş" rolüne bile soyunmuşlardır.

"İkinci iyi" ise, "Kürt açılımı"dır.

Her ne kadar arada "Alevi açılımı" kadük olmuştaysa da, "analar ağlamasın" demagojisiyle başlatılan "Kürt açılımı", II. Cumhuriyetçi, federal devlet yanlısı "liberaller"den "amaca ulaşmanın bir aracı" olarak kabul gördü. 12 Eylül 2010 Anayasa Referandumu'nda "Evet, ama yetmez" "*motto*"suyla bu kabullerini sloganlaştıran "liberaller", II. Cumhuriyet'in neredeyse "hayaldi gerçek oldu" diyecek kadar yakınlaştığını düşünmeye başladılar. Öyle ki, hızını alamayan bazı "liberaller", anayasa referandumundan sonra II. Cumhuriyet'in başladığını bile ilan

ettiler.

Sapla saman, at iziyle it izi birbirine karıştı. Ama "liberaller"in AKP aşkı, küçük aksilikler dışında sürüp gitti.

Ama şimdi Hasan Cemal "eski Tayyip"i özlüyor, Ahmet Altan başbakana "zavallı" diyor.

Yıllar önce, AKP'nin kuruluş günlerinde, 2002 yılında, "yenilikçiler" diye adlandırılan ve AKP'nin "mehteran takımı"ni oluşturan "eski" Milli Görüşçülerin "değişim"inden söz ediliyordu. Onlar "artık" değişmişlerdi! Recep Tayyip Erdoğan "Milli Görüş gömleğini" çıkarmıştı! "Muhafazakar-demokrat" olmuştu! Artık Milli Görüş günlerindeki gibi "demokrasi"yi "amaca ulaşmanın aracı" olarak görmüyordu!

İşte Hasan Cemal'in "özlediği" Recep Tayyip Erdoğan, on yıl önce "merkez medya"nın sunduğu bu halidir. Oysa ne Recep Tayyip Erdoğan "Milli Görüş gömleği"ni çıkarıp atmıştır, ne de "değiş"miştir. Söz konusu olan, bir zamanlar PKK'lilerin dilinden düşmeyen ünlü deyişle, sadece "*taktik hevalım*"dır. Yapılan sadece takiyedir; olduğundan farklı görünmektir.

Recep Tayyip Erdoğan ve Abdullah Gül, Necip Fazıl Kısakürek'in sözleriyle, "*İslâm inkılâbının gerçek ve üstün münevverler aristokrasyası*"dır. Erbakan'ın Milli Görüş çizgisi ile olan "aynım"ları da, Necip Fazıl Kısakürek'in *Erbakan karşıtlığında* kendi yansısını bulur. "Milli Görüş gömleği"ni çıkardık derken, gerçekte Erbakan'a karşı Necip Fazıl Kısakürek'in saflarında yer alışlarına gönderme yapılmıştır.

Ve şimdi "aslına rücu" eylemişlerdir.

Yaptıkları tek şey, sayısal olarak azınlıkta olsalar bile etkin konumda bulunan küçük-burjuvazinin sağ ve orta kanatlarını yanlarına çekmek ve bunların aracılığıyla küçük-burjuvazinin sol kanadını pasifize etmek olmuştur. Bu pasifikasyon belli ölçüde etkili olmuşsa da, bir süre sonra, özellikle Danıştay saldırısından sonra etkisini yitmiştir. Küçük-burjuvazinin sol kanadının beş yıl süren suskunluğunun ardından hareketlenmeye başlamasıyla birlikte de Ergenekon operasyonları (küçük-burjuvazinin sağ ve bugün adına "liberal" denilen orta kanadının desteğinde) başlamıştır. (Burada hemen belirtelim ki, bu operasyonların arka planında Amerikan emperyalizminin Ortadoğu'daki çıkarlarına "aykırı" düşen sivil-asker bürokr-

ratların tasfiyesi yatmaktadır. Burada Amerikan emperyalizminin çıkarları ile AKP'nin çıkarları örtüşmektedir.)

Son aylarda Recep Tayyip Erdoğan'ın açıkça ve "pervasızca" Necip Fazıl Kısakürek'ten alıntılar yapması, "aslına rücu" etmenin en açık ifadeleri olmakla birlikte, bugüne kadar söyledikleri ve yaptıklarının sadece "taktik" olduğunun açık kanıtlarıdır.*

Recep Tayyip Erdoğan ve AKP'nin "mehteran takımı"nın "taktik hevalım" dedirtecek söz ve icraatlarını alt alta yazmak bile sayfalar alacak boyuttadır. Ama onların "taktik hevalım" davranışları sadece "iç politika"ya ilişkin olmayıp, aynı zamanda "dış politika"nın da temelini oluşturur. Bunun en tipik örneği "Kürt açılımı"dır.

Anımsanacağı gibi, "Kürt açılımı", Abdullah Gül'ün "iyi şeyler olacak" açıklamasıyla başlamıştır. "İyi"den kastın PKK'nin "silah bırakması", "dağdan inmesi" olduğu bir süre sonra görülmüşse de, pratikte hiçbir değere sahip olmamıştır. Olan tek şey, ABD'nin Irak'tan geri çekilmesi sürecinde Irak Kürdistan'ına ilişkin beklentilerine "uyum" gösterilmesinden ibarettir.

Tüm "liberal" ve "hümanist" söylemlerin aksine, AKP "kurmayları", kendi bildikleri yolda ilerlerken, engeller karşısında "taktik" icabı "başka türlü" hareket etmişlerdir. Yıllarca AKP'nin takiiye yaptığına ilişkin çok şey söylenilmiş olmasına rağmen, "merkez medya" ve "liberal"ın çığırkanlığı içinde bunlar kaybolup gitmiştir.

Ne Recep Tayyip Erdoğan, ne AKP'nin "mehteran takımı" değişmiştir. Onlar her zaman "inandıkları" ve "bildikleri" yolda ilerlemeye çalışmışlardır. Karşılına çıkan engelleri ve muhalefeti, "kuzu postuna bürünerek" aşmaya çalışmışlardır. Bunda da çok başarılı oldukları kesindir.

Bugün, "Benim Genelkurmay Başkanım"a ve Amerikan emperyalizminin "sınırsız" desteğine sahip Recep Tayyip Erdoğan

ve "mehteran takımı" "muktedir"dir. Muktedir oldukları için de, amaçlarını fazlaca gizlemeye, "taktik" yapmaya çalışmamaktadırlar. Geleneksel sağ partilerin seçmen kitlesini mutlak biçimde arkalarına almışlardır. "Demokrasi" oyununun "kuralları" kendilerinden yana işlemektedir. Bu da, artık takiiye yapmalarını gerektiren fazlaca bir şeyin kalmadığı inancını yaratmıştır.

Asıl sorun, Recep Tayyip Erdoğan ve "mehteran takımı"nın uzun süre takiiye yapması, "taktik icabı" farklı söylemler kullanması değildir. Asıl sorun, sol, demokrat, yurtsever kitlelerin bu takiiyeye, "takiiye" diye diye inanmaları, "taktik icabı" yapılan şeyleri "değişim", "stratejik dönüşüm" diye algılamalarıdır.

AKP yandaşı "liberal"ın "AKP'nin gerçek yüzünü görmeye başlamaları" hiçbir şeyi değiştirmemektedir. Bu bir "kayıkçı kavgası"dır. Burada kimin kimle olduğu, kimin kime karşı çıktığının hiçbir önemi yoktur. Önemli olan, sol kitlenin içinde bulunduğu keşmekeşten, ideolojisizlikten, pragmatist anlayıştan ve pasifizmden kurtulmasıdır. Bu gerçekleşmediği sürece, "post-modern şeriatçılık"ın yükselişinin "önlenemez" olduğu kanısı ve sanısıyla daha da edilgenleşeceklerdir.

Oysa AKP'nin gücü, bir yanıla Amerikan emperyalizminin bölgesel çıkarlarına hizmet etmekten, diğer yanıla arkasına aldığı "%50"lik "halk desteği"nden kaynaklanmaktadır. Bu "halk" desteği ise, tüm zamanların sağ seçmen kitlesinin büyük bir bölümünün AKP'de toplaşmasından ibarettir. Tıpkı Menderes dönemi gibi, 1960'lardaki Demirel dönemi gibi, 1980'lerin Turgut Özal'ı gibi. Solun "handikap"ı, sol kitleyi örgütlemek ve pekiştirmek yerine, bu sağ kitleyi "kazanma"nın önemli olduğuna inanmış olmasıdır. Bu da, kaçınılmaz olarak, "taktik hevalım" mantığının içselleşmesine, dolayısıyla da bu mantığı kullanan tarafın "meşrulaştırılması"na yol açmaktadır.

Gün, "taktik" hesaplar yapma zamanı değildir. Gün, doğru ve tutarlı ilkeleri sahiplenmek, bu ilkelere uygun olarak "dik durmak" günüdür. Bırakın "liberal" AKP'den yakınıp dursunlar! Önemli olan, sol kitlenin kendi öz gücüne güvenmesi ve ilkeli hareket etmesidir.

* Dersim konusunda da Necip Fazıl Kısakürek'in "Din Mazlumları" yazısına gönderme yapmıştır. Ama bu konuda ilk çıkış yine Abdullah Gül'den gelmiştir. Anımsanacağı gibi, Abdullah Gül, Bitlis'in "Güroymak" ilçesine gitmiş ve burada ilçenin Kürtçe adı olan Norşin'i "telaffuz" etmiştir. Küçük-burjuva aydınlarını çok sevindiren bu ifade, gerçekte "mehteran takımı"nın "iman"ıyla ilgilidir. Norşin, Said-i Nursi'nin de "yetiştiği" medresenin yerleşim yeridir. Daha da önemlisi, Bitlis ve Norşin pek çok tarikatın merkezi niteliğindedir.

Kemalizmin “Sağı-Solu” Ve Asker-Sivil Aydın Zümre Mahir Çayan

Aybar, Aren oportünizminin, asker-sivil aydın zümreyi “metafizik bir kategori” olarak ele alışını tutarlı bir biçimde, kıyasıya eleştiren saflarımızdaki sağ görüş, Kemalizmi sağ-sol diye metafizik bir ayırma tabi tutarak, aynı idealizmin içine yuvarlanmaktadır. Sağ görüş meseleyi şöyle anlatmaktadır:

“Küçük-burjuvazinin en uyanık kesimini meydana getiren *asker-sivil aydın zümrenin Kemalist devrimci çizginin* bugünkü ideologları, küçük-burjuvazinin bocalayan niteliğini yansıtan bir şekilde, bir sol devrimci, bir de, sağ gerici parlamentarist iki kanada ayrılmıştır. Bugün bu ayrımı yapmadan, asker-sivil zümrenin bu iki ayrı kanadın liderliğinde bölünmüş olduğunu görmeden, Kemalist devrimci çizginin bugün içinde bulunduğu meseleleri doğru tespit etmeye imkan yoktur. Bu konuda doğru tespitlere varmak ise, kendimiz kadar müttefiklerimizin durumunu da bilmek zorunda olan proleter devrimcileri bakımından büyük önem taşır... Aralarında Bülent Ecevit’in bulunduğu diğer bir kadronun liderliğinde olan sağ kanat ise, Türkiye’deki parlamentarizmin gerici niteliğini kavramamakta, bu demokrasibilik oyununu burjuva demokrasisi olarak kabul etmekte ve onun üzerine kanat germektedir... Bu tutum kaçınılmaz olarak onları emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı tavizci, uzlaştırmacı, teslimiyete dayanan bir politika izlemek zorunda bırakmaktadır. Ama biz, hiç olmazsa ana kesim itibarıyla küçük-burjuva devrimcilerinin uzun süre gerici parlamentarizme bel bağlayacaklarına inanmıyoruz”. (Şahin Alpay, Türkiye’nin Düzeni Üzerine, *Aydınlık*, Sayı: 12. Sf, 450-451)*

Bu konuda tutarlı bir tahlil yapabilmek için, ilk önce Kemalizmin niteliği üzerinde biraz durmamız gerekiyor. *Kemalizm, emperyalizmin boyunduruğu altındaki bir ülkede doğu halklarının milli kurtuluş bayraklarını yükselten, emperyalizmi yenerek milli kurtuluş savaşlarını açan bir küçük-burjuva milliyetçiliğidir. Türkiye’deki küçük-burjuvazinin en radikal çizgisi olan Kemalizmi karakterize eden yalnızca “Milli Kurtuluşçuluk” ve “Laiklik” öğeleridir. Eşyanın doğası gereği Kemalizmin belirli bir iktisat politikası yoktur ve olmamıştır. Küçük-burjuvazinin emekle sermaye arasında bocalayan genel niteliği, Kemalizmin iktisat politikasında yansımaktadır. İçinde bulunulan erenin koşullarına göre yön değiştiren, bazen özel teşebbüsçü yanı, bazen de devletçi yanı ağır basan bir iktisat politikası vardır Kemalizmin. Kemalizmi bugüne kadar ayakta tutan, ona ruh veren milli bağımsızlıkçı niteliğidir. Kema-*

* İtalikler bize aittir. Görüldüğü gibi asker-sivil aydın zümre ile Kemalizm eş anlamda kullanılmaktadır.

lizmin anti-emperyalist niteliği bir tarafa bırakılırsa, ortada Kemalizm diye bir şey kalmaz. Bu nedenle ancak emperyalizmin karşısındaki saflarda yer alanlar, Kemalizme sahip çıkabilirler. Emperyalizmle uzlaşarak, anti-emperyalist hareketleri kınayanlar, emperyalizmin iktidar aracı olan Filipin tipi demokrasiye kanat gerenler, sağında da olsa Kemalist saflarda yer almazlar. 1919'da *Amerikan mandası isteyenler ne kadar milli bağımsızlıkçı ve Kemalistlerse, 1969'da anti-amerikan hareketleri sabote etmeye çalışarak anti-emperyalist safları dağıtmak hevesinde olanlar, milli kurtuluşçulara "gözü dönmüş demokrasi düşmanları" "halka inanmayan yobaz aydınlar" diye karalararak Amerika'ya taviz verme politikasında işbirlikçilerle yarış halinde olanlar da o kadar Kemalisttirler. Ve bu Kemalistler ne kadar devrimci iseler, onları Kemalist saflara sokan görüş de bir o kadar devrimcidir!..*

Kemalizmi bu şekilde sağ-sol diye ayırmak, çeşitli hataları içeren yanlış bir tahlildir.* Dikkat edilirse, sağ görüş asker-sivil aydın zümre ile Kemalizmi aynı şeyler olarak kabul etmektedir. Bu tamamen saçmadır. Asker-sivil aydın zümre küçük-burjuvazinin bir tabakasıdır. Kemalizm ise, bu kesimin veya küçük-burjuvazinin en radikal tutumu, politik görüşüdür. Görüldüğü gibi burada aynı sıradan olmayan gerçekler aynı kategori içinde yer almaktadır. Biri ni öteki diye almak, kullanılan terimlerin belirlenmesini isteyen diyalektik mantığa aykırı, metafizik bir hatadır.

Sağ sapma, acaba neden "sağ-sol" diye asker-sivil aydın zümreyi ayırması gerekirken onun radikal politik görüşü olan Kemalizmi sağ-sol diye ikiye ayırarak hataya düşmektedir? Aslında, kendisine marksizmin bu temel ilkesini çiğneten bu tahlili sağ sapma yapmak *zorunda* idi. "Neden zorundaydı" açıklamasına geçmeden önce, bu oldukça önemli mesele üzerinde bir açıklama yapalım; kavramların doğru ve yerinde kullanılması marksizmde, marksist felsefede hayati öneme haizdir. Burada sözü Louis Althusser'e bırakalım: "Felsefe halkın teori alanındaki sınıf mücadelesini temsil eder. *Neden felsefe kelimelerle dövüşür?* Sınıf mücadelesinin gerçekleri kelimeler tarafından 'temsil edilen', 'fikirler' tarafından temsil edilir. Bilimsel ve felsefi akıl yürütmelerde kelimeler (kavramlar, kategoriler) bilginin 'araçlarıdır'. Fakat siyasi, ideolojik ve felsefi mücadelede kelimeler aynı zamanda, silah, patlayıcı veya uyuşturucu madde ve zehirdir. Bazen sınıf mücadelesi bir kelimenin diğer bir kelimeye karşı mücadelesinde özetlenebilir. Bazı kelimeler kendi aralarında bir düşman gibi dövüş yaparlar. *Başka kelimeler vardır ki, anlam karışıklığına yol açarlar, hayati fakat sonuca bağlanmamış bir muharebenin kaderi gibi. (...) En soyut, en zor ve en uzun teorik eserlerine kadar felsefe kelimelerle dövüşür. Yalan kelimelere karşı, anlam karışıklığına yol açan kelimelere karşı, doğru kelimelerden yana 'nüanslarla' dövüşür.* Kelimeler üzerindeki bu savaş, siyasi mücadelenin bir parçasıdır."*** Althusser'in üzerinde tekrar tekrar durarak belirttiği gibi, oportünizme karşı ideolojik savaş kelimelerle yürütülmektedir. Oportünizmin ve revizyonizmin her çeşidinin ortak noktalarından birisi de, anlam karışıklığı yaratarak, birbirleriyle eş anlamlı olmayan kelimeleri eş anlamlı kullanarak aynı kategoriye sokmaktır. Bu önemsiz ve masum hatanın (!) mihreri etrafında en korkunç ihanetlere ideolojik kılıf aranmaktadır. Örneğin, Jules Moach, "Bugünkü rejimde iki sınıf, işçi sınıfı ile kapitalizm karşı karşıyadır" gibi ilk bakışta çok önemsiz gibi gözüken bir ka-

* Kemalizmi sağ- sol diye ikiye ayırıp, bugün emperyalizmin dümen suyunda rota takip edenleri de Kemalizmin safları içine sokmak, proleter devrimci taktik açısından da yanlıştır. Kemal Satır'a veya Bülent Ecevit'e Kemalist dersek, Süleyman Demirel veya Metin Tokar'e ne diyeceğiz? Çünkü onlar da Kemalizme sahip çıkmaktadırlar. (Dış Basın, LE MONDE, yeni hükümeti kapitalist metotlara ve batıya çok bağlanan ve Kemalist olduğunu söyleyen muhafazakar bir ekip diye tanımladı.)

** İtalikler bize aittir. "Devrim Silahı Olarak Felsefe", *Aydınlık*, Sayı: 6, sf. 482-483.

tegori tahrifinden hareket ederek işçi sınıfına en büyük ihanetlerden birini yapmıştır; işçi sınıfının öz çıkarlarını burjuvazinin yasallığı tahtasında kurban etmiştir. (Bilindiği gibi kapitalizm bir düzendir. İşçi sınıfının hasmı da kapitalizm değil, burjuvazidir).

Görüldüğü gibi, asker-sivil aydın zümre ile Kemalizm kavramlarında olduğu gibi burada da, aynı kategorilerin gerçekleri aynı kategoriye sokulmaktadır. Aynı şeyi –aynı dozda olmamak üzere– saflarımızdaki sağ sapma da yapmaktadır. Şöyle ki, bu görüşün iddiası “Türkiye’de proletarya öncülüğünün objektif şartları yetersizdir” –ki bu sözün doğal sonucu, bu evrede proletaryanın rolü aktif değil, pasiftir– anti-emperyalist savaşın bu evresinde aktif rol, küçük-burjuvazinin en bilinçli kesimi olan Kemalistlere aittir. Buna kanıt olarak da, “Bugün yurt çapında esas mücadele Kemalistlerle işbirlikçiler arasında olmaktadır.” Şimdi ülkemize bakalım; sağ sapmanın deyişiyle “*Kemalist kadroların büyük çoğunluğu Ecevit’in etrafında toplanmıştır*”. Eğer Ecevit, İnönü ve CHP, Kemalizm kapsamı içine sokulmazsa “Kemalist kadroların çoğunluğu bu kesimde olduğu için” Kemalistler bir anda büyük bir değer yitimine uğrayacaklardır. Ve “yurt çapında esas mücadele işbirlikçilerle Kemalistler arasında oluyor” kanıtı da bir anda kof bir dayanak durumuna düşecektir. “*Yurt çapında esas mücadele Kemalistlerle işbirlikçiler arasında oluyor*” iddiasının mesnet kazanabilmesi için mutlaka, *Filipin tipi demokrasiye kanat verenlerin, emperyalizmle uzlaşanların Kemalist saflara transfer edilmesi gerekir*. İşbirlikçi AP iktidarı karşısında ikinci büyük parti Kemalist CHP yer almış oluyor ki, bu dev transferle birlikte saflarını güçlendiren Kemalistler, yurt çapındaki esas mücadelede işbirlikçilerin en önemli devrimci alternatifi durumuna geliyorlar! (Doğaldır ki, CHP’nin gücü yalnızca oyla ölçülmez. Ordu da dahil Türkiye’nin çeşitli kurumları üzerinde CHP oldukça etkindir). Ayrıca bugün gerici parlamentarizme kanat verenler, seçimlerden sonra yanıldıklarını görerek, bu yolla düzen değişikliğinin imkansız olduğunu görerek, Kemalizmin sağından soluna geçeceklerdir(!)*

Sağ sapma, her çeşit sapmanın görünüşte sıkı sıkıya yapıldığı, “somut durumların somut tahlili” vs. süslemeleri altında Kemalizmi ufacık (!) bir tahrif işlemine tabii tutarak, kavram karışıklığı yaratıp sağ görüşünü meşrulaştırmaya çalışmaktadır. Jules Moach’ın yaptığı minicik kavram hatası ile bizim sağ görüşün, ilk bakışta teferruata ilişkinmiş gibi gözüken kavram hatası arasında hiçbir fark yoktur. Nasıl ki, Moach, bu kavram tahrifini zorunlu yaptıysa, bugün sağ görüş de, sapmasına sağlam bir dayanak bulmak için bu tahrifi yapmak zorunda idi ve yaptı. *Diğer bir deyişle, Kemalizmin sağ-sol diye ayrılması, bu artçı, pasifist teorinin zorunlu bir işlemidir...*

Sağ görüşün, Kemalizmi sağ-sol diye ayırarak sorunu formüle edişi, şunu da içermektedir: *Burada iki şey aynı anda yapılmış olmaktadır. “Bir yandan yurt çapında esas mücadele Kemalistlerle işbirlikçiler arasında olmaktadır”. “Proletaryanın devrimde öncülüğünün objektif şartları yoktur” denilerek bu evrede, Kemalistlere öncülük için açık bono verilerle Kemalizm abartılmakta, yüceltilmekte, diğer yandan emperyalizmle uzlaşanlar da Kemalizm kapsamı içine sokularak Kemalizm azımsanmakta, aşağılanmaktadır*. Yani, aynı anda Kemalizmin devrimci potansiyeli hem büyütülüyor, hem de küçültülüyor. *Bu Kemalizmin hem büyütülmesi, hem de küçültülmesi şeklinde iki yönlü hata meselelere proleter devrimci bir gözle bakmamaktan oluştuğu gibi, aynı zamanda da işçi sınıfının küçümsenmesinden meydana gelmektedir. Her çeşit oportünizm, en son tahlilde, işçi sınıfı ve müttefiklerinin yanlış değerlendirilmesine dayanır.*

* Sağ sapmanın CHP hakkındaki değerlendirmesinin temelinde bu düşünce yatıyor zannedirim.

Ülkemizin bugünkü sürecinde baş çelişmenin Amerikan emperyalizmi ile bir avuç hainin dışındaki bütün Türkiye halkı arasında olduğu açıktır. Bu nedenle toplumumuzdaki çeşitli sınıf ve zümrelerin arasındaki iç çelişmelerin gelişme süreçleri de bu dış etkenin, yani baş çelişmenin büyük ölçüde etkisi altındadır. Bu sınıf veya zümrelerin hem birbirlerine karşı olan çelişmelerini, hem de kendi içlerinde var olan çelişmeleri karakterize eden bu baş çelişmedir. Sınıf ve zümreleri incelerken metafiziğin bataklığına yuvarlanmamak için özellikle şuna dikkat edilmelidir. Bir sınıf veya zümre veya bunların aktif olarak içinde yer aldığı örgüt içindeki çelişmeler hesaba alınmadan bir bütün olarak ele alınamaz. Bir sınıf, zümre veya örgüt *içindeki çelişmelerin özdeşliği* görmemezlikten gelinerek çelişik yönlerden sadece birisine göre, bu çelişik yönün belli bir dönemde ana veya tali olduğu dikkate alınmadan bütüne karşı bir tavır alınamaz. Bu nedenle asker-sivil aydın zümreyi de tahlil ederken, büyük ölçüde ülkedeki baş çelişmeye göre şekillenen iç çelişmelerleriyle birlikte ele almamız gerekmektedir. Küçük-burjuvalar ülkesi olan Türkiye’de devrimci bir geleneğe sahip olan bu zümre, içinde bulunduğumuz evrede de çeşitli kurum ve örgütlerde yer alarak ülkenin politik hayatında aktif bir rol oynamaktadır. Ve bugün, bu zümre *anti-emperyalist* unsurlarla birlikte *“emperyalizmle uzlaşan”* unsurları da içinde barındırmaktadır. Dış etkenlerin büyük etkisiyle, çelişik yönlerden bir aşamada ana olanın diğer bir aşamada tali yöne dönüştüğü bu zümre, bugüne kadar, ilerencilik ile tutuculuk arasında bocalayıp durmuştur. Örneğin, bu zümrenin faal olarak yer aldığı CHP’de, 1924’de, hakim olan “anti-emperyalist yön”, II. yeniden paylaşım savaşının sonunda ülkenin kapılarının emperyalizme açılmasının sonucu tali yöne dönüşmüştür. Bu çelişik yönlerden yalnızca birisini ele alarak her dönemde bu zümreyi *“salt Kemalist”*, *“salt devrimci ve halkçı”* veya teslimiyet oportünizminin yaptığı gibi, *“salt karşı devrimci halk düşmanı”* ilan etmek idealizmin ta kendisidir. Niteliği gereği, anti-emperyalist saflarda er veya geç yerini alacak olan küçük-burjuvazinin bu en bilinçli zümresinin II. milli kurtuluş savaşındaki yeri çok önemlidir. Fakat bu zümrenin en devrimci çizgisi olan Kemalist çizgi ile, bu zümre karıştırılmamalıdır. *Bugün işçi sınıfının bilinç seviyesi ne kadar düşükse, bu zümrenin bilinç seviyesi de o kadar düşüktür. Emperyalizmin ihraç metası olan anti-komünizm şartlanmasının büyük ölçüde etkisi altında olan bu zümrenin önemli bir kesimi emperyalizm olgusundan habersizdir. Ve “Gardrop Atatürkçülüğü” ile Kemalizmi birbirine karıştırmakta, Kemalist kökleriyle bağlarını kaybetmiş olan CHP’nin dümen suyunda rota takip etmektedirler.*

Şunu özellikle belirtelim ki, bugün emperyalizmle uzlaşmasına, sermaye çevreleri ve taşra mütegalibesıyla “Orta Sol” paravanası altında flört etmesine rağmen CHP, AP ile aynı paralelde görülmez. Temelde küçük-burjuva reformist unsurlara dayanan bu partide, bugün için tali durumda da olsa, “anti-emperyalist ve halkçı unsurlar” yer almaktadır. Fakat içinde *“anti-emperyalist unsurlar da var”* diye de emperyalizmle uzlaşan bu partiyi, akıl almaz bir tutumla Kemalist ilan edemeyiz.

[Mahir Çayan, Sağ Sapma, Devrimci Pratik ve Teori, *Aydınlık*, Sayı: 15, Ocak 1970.]

MAHİR ÇAYAN
1946 Samsun

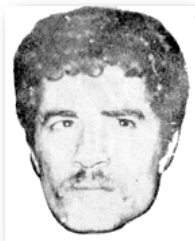
SABAHATTİN KURT
1949 Gevaş

SAFFET ALP
1949 Kayseri

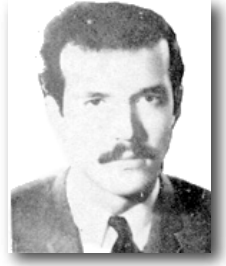

ÇİHAN ALPTEKİN
1947 Ardeşen

ÖMER AYNA
1952 Dicle

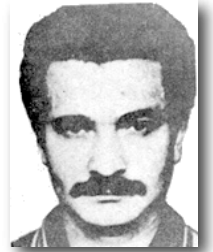
30 MART 1972 KIZILDERE

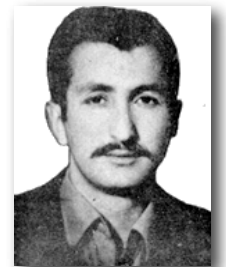
HÜDAİ ARIKAN
1946 Çivril

AHMET ATASOY
1946 Ünye

SİNAN KAZIM ÖZÜDOĐRU
1949 Şarkışla

ERTAN SARUHAN
1942 Fatsa

NİHAT YILMAZ
1937 Fatsa

**ÖMÜR
KARAMOLLAOĞLU**
30 OCAK 1955/AKÇADAĞ
24 MART 1977/ANKARA

1955 yılında Malatya'nın Akçadağ ilçesinde doğdu. 1971 yılında Ankara Abidinpaşa Lisesi'nde okurken devrimci mücadeleye bir sempatizan olarak katıldı. 1974-75 döneminde SBF-BYYO'da yüksek öğrenim gençliğinin akademik-demokratik mücadelesinde aktif olarak yer aldı. 12 Mart sonrası ilk öğrenci derneklerinden olan SBF-BYYO Öğrenci Derneği'nin kuruluş çalışmalarına katıldı. Aynı dönemde AST'da oyuncu olarak da çalışan Ömür yoldaş, M. Gorki'nin "Ana" ve B. Brecht'in "Carrar Ana'nın Tüfekleri" oyunlarının sergilenmesinde yer aldı. 1975 başından itibaren THKP-C/HDÖ üyesi olarak profesyonel devrimci yaşamına başladı. İlk görevi Ankara'daki legal kadroların sorumluluğunu üstlenmek oldu. Beylerderesi'nden sonra Ankara Bölge Komitesi'nde yer aldı. 1976-Haziran Kararı'ndan sonra Güney Anadolu ve Hatay bölgesinde kadroların politik eğitimleriyle görevlendirildi. Aynı yılın Aralık ayında THKP-C/HDÖ-Ankara Bölge Yöneticiliği'ne atandı. 1977 yılında THKP-C/HDÖ'nün yeniden Öncü Savaşına başlamasıyla birlikte gerçekleştirilen "26 Ocak Harekâtı"nda yönetici olarak yer aldı. 1977 Şubat'ında Genel Komite üyeliğine getirildi. Ankara ve Karadeniz Bölgelerinin Merkez Yöneticisi olarak şehir ve kır gerillasının stratejik örgütlenmesiyle görevlendirildi. "19 Şubat Harekâtı"nın düzenlenmesinde görev aldı.

"30 Mart Harekâtı"nın ilk günü, 24 Mart 1977'de, Ankara'da şehit düştü.

MEHMET YILDIRIM

1957 Tokat doğumlu ve küçük-köylü bir ailenin çocuğudur. İlkokulu bitirdikten sonra, İstanbul'a gelerek, küçük işyerlerinde ve krom kaplama ustası olarak, çeşitli fabrikalarda çalışmıştır. Fabrika işçiliği döneminde sendikal faaliyetlere katılmış ve bu faaliyetler çerçevesinde Devrimci Sağlık-İş sendikasında çalışmalarını sürdürmüştür. Bu çalışmalar sırasında örgütle ilişkiye geçmiş ve 1978'de sendikal çalışmada örgüt üyesi olarak yer almıştır. 1978 sonlarında profesyonel kadro olarak Bakırköy çevresinde örgütsel çalışmalara katılmış ve Şubat 1981'de Genel Komite üyesi olmuştur. 15 Mart 1981'de Bahçelievler'deki çatışmada şehit düşmüştür.

NİHAT KURBAN

1958 Kars doğumlu olup, lise yıllarında Kars'ta THKP-C sempatisini olarak devrimci mücadeleyle tanışmıştır. 1977 içinde örgütsel ilişki içine girmiş ve aynı yıl içinde örgüt üyesi olmuştur. İstanbul Hukuk Fakültesi öğrencisi olmakla birlikte zamanının büyük bir kısmını Kars'taki örgütsel çalışmalarda geçirmiştir. 1979 yılında bir silahlı çatışmada yaralanması üzerine, bir süre örgütsel çalışmaların dışında kalmışsa da, 1980 ortalarında Kars il yöneticisi olarak atanmıştır. Şubat 1981'de Genel Komite üyesi olmuş ve 15 Mart 1981'de Bahçelievler'deki çatışmada şehit düşmüştür.

CEMALETTİN DÜVENCİ

1956 Tekirdağ doğumlu olan yoldaş, küçük-köylü bir ailenin oğludur. Ailesinin İstanbul'a taşınmasından sonra, işçi olarak çalışmaya başlamıştır. Devrimci mücadeleyle ilişkisi, Bakırköy çevresindeki dernekler düzeyinde başlamış ve Halkevleri'nde faaliyet sürdürmüştür. 1976'dan itibaren örgütsel ilişkiye girmiş ve 1977-78 döneminde Bakırköy çevresinde örgüt üyesi olarak çalışmıştır. 1978 sonrasında profesyonel kadro olarak çalışmıştır. 1980 Nisan operasyonundan sonra, İstanbul bölgesinin yeniden düzenlenmesinde görev almış ve pragmatik ve sağ-ekonomist sapmaya karşı mücadelede etkin bir rol üstlenmiştir. Şubat 1981'de, pragmatik sapma içindeki unsurların ihracından sonra Genel Komite üyesi olmuştur. 15 Mart 1981 günü, Bahçelievler'deki örgüt evinin düşman güçlerince kuşatılması üzerine, diğer üç yoldaşıyla birlikte silahlı çatışmaya girişmiş ve dört saatlik çatışma sonucunda, diğer üç yoldaşıyla birlikte şehit düşmüştür.

SÜLEYMAN AYDEMİR

1957 Denizli doğumlu olup, Adana İktisadi ve Ticari İlimler Akademisi'ne girdikten sonra, devrimci mücadeleyle tanışmıştır. 1978 sonuna kadar öğrenci çevresinde etkili olan DY ilişkileri içinde faaliyette bulunmuş ve DY'ye karşı, aktivizm sloganıyla ortaya çıkan DS ile kısa bir süre ilişkisi olmuştur. DS'nin öz olarak DY'den farksız olduğunu kendi öz deneyimiyle gören Süleyman yoldaş, 1979 ortalarında Adana bölgesinde örgüt üyesi olmuş ve 1980'de profesyonel kadro olarak çalışmaya başlamıştır. 12 Eylül 1980 tarihinde ihbarcı tutum ve davranışlarından, her türlü uyarıya rağmen vazgeçmeyen bir kişinin cezalandırılması eylemine katılmış ve eylem sonrası Serdar Soyergin'le birlikte düşmanın askeri birlikleri ile giriştiği çatışmada bir yüzbaşıyı öldürmüştür. Bu olaydan sonra İstanbul bölgesinde görevlendirilmiş ve 15 Mart 1981'de Bahçelievler'deki çatışmada şehit düşmüştür.

Demagogun Demagojisi ya da Hatibin Belagatı

Az çok herkesin kullandığı ya da ne anlama geldiğini bilmeden anlarmış gibi davrandığı “demagoji” sözcüğü, egemen söylemle, “sol kültürün” (nasıl bir şeyse!) yaygınlaştırdığı sözcüklerden birisidir.

Bir tanıma göre, demagoji, toplumun ya da tekil bireylerin duygularını, önyargılarını, korkularını vb. kullanarak, varolan gerçekleri çarpıtarak sunmaktır. Burada demagoji yapan demagog, yani toplum bireylerinin önyargılarına vb. seslenerek ve bu önyargıları vb. harekete geçirerek “belli” bir amaca ulaşmaya çalışır. Bu açıdan, demagog, amaca ulaşmak için her türlü aracı mübah sayan zihniyete sahip birisidir.

TDK’ya (Türk Dil Kurumu) göre, demagoji, laf cambazlığıdır. Ve hemen hemen pek çok kişi (tıpkı polemik gibi) demagojiden bunu anlar.

Gerçeklikte ise, demagoji, her iki anlamıyla da kullanılır. Bu nedenle, demagog, hem “kitlenin” (çokluk bu kitle “tribünlerde oturanlar”dan oluşur) önyargılarına hitap eder, hem de karşıtını laf cambazlığıyla köşeye sıkıştırır. Bu durum, sıradanlık içinde “tribünlere oynamak” olarak adlandırılır. Son günlerde bunun en tipik örneği, N. Alçı adlı bir “bayan demagog”un, “canlı yayın”da izleyicileri galeyana getirerek “hasmı” (programın “formatı” gereği olsa gerek) Enver Aysever’i köşeye sıkıştırması olmuştur.

Siyaset bir güç alanıdır ve gücün kaynağı, ya niteliklidir ya da niceliklidir. “Demokratik siyaset” ise, kesinkes nicelikler üzerinden yapılı ve niceliklerin kazanılmasıyla sağlanan bir güç oluşturma eylemidir. Nicelik,

“sandıksal demokrasi”lerde hiç şüphesiz “halk”tır, “kitleler”dir. Dolayısıyla demagog siyasetçinin amacı, güç (erk) kazanmak için “halk”ı kendi çevresinde toplamaktır. Demagoji de, bu amaca ulaşmanın bir aracı olarak kullanılır. Genç bir “politikacı”nın, kendisinden yaş olarak büyük bir “politikacı”ya karşı “genç, dinamik, gelecek vadeden” birisi olarak kendisini sunmak yerine, karşıtı “politikacı”nın “yaşlı, içi geçmiş, uyumsuz” olmasını öne çıkarması sıradan bir demagoji olarak kabul edilebilir.

Faşizm, demagojinin en yaygın ve en üst düzeyde kullanıldığı bir siyasal ideolojidir. Tarihin kaydettiği en büyük ve en kanlı demagoji de, Hitler faşizminin Alman toplumunun “Yahudi düşmanlığı”na dayanan propagandalarıdır.

I. Dünya Savaşı’ndan ağır kayıplarla ve Versailles Anlaşması’nın ağır tazminatlarıyla çıkmış bir Almanya’da patlak veren 1924 ekonomik bunalımı (hiper-enflasyon dönemi) faşist demagoji için uygun bir ortam yaratmıştır.*

* Alman devletinin (Weimar Cumhuriyeti) Versailles Anlaşması gereğince, müttefiklere (İngiltere, Fransa, ABD) 1918 yılına kadar 6,6 milyar pound (132 milyar altın-mark) savaş tazminatı ödeyecekti. 1921’de Almanya 2 milyar altın-mark karşılığında kömür, demir ve ağaç olarak ödemede bulunmuşsa da, 1922 yılına girildiğinde ödeme yapabilecek gücü kalmamıştır. Diğer yandan, tazminat ödemelerini aynı olarak yaptığından, bu aynı ödeme mallarının karşılığı olarak iç piyasaya milyarlarca mark verilmiştir. Yani, Almanya savaş tazminatını ödeyebilmek için karşılıksız para basarak iç piyasadan aldığı metalleri müttefiklere vermiştir. Bunun sonucu olarak, 1922’de 163 mark olan ekmeğin fiyatı, 1923 Kasım’ında 200.000.000.000 marka yükselmiştir. Almanya 1922 yılının Temmuz

Her ne kadar bu dönemde Hitler'in "birahane darbesi" başarıya ulaşmamışsa da, süregiden ekonomik bunalım ve hiper enflasyon yeni bir propaganda "konusu" ortaya çıkarmıştır: Yahudi bankerler.

Böylece Hitler ve SA kitaları, bir yandan "Almanya'nın geleneksel düşmanı" Fransızlar üzerinden ağır savaş tazminatları konusunu işlerken, diğer yandan "Alman devletin zor durumundan yararlanarak yüksek faizle kanını emen Yahudi bankerleri" öne çıkarmışlardır. Böylece Alman "alt sınıfları"na yoksulluklarının, sefaletlerinin "sorumlusu" olarak Fransızlar ve Yahudi bankerler gösterilmiştir. Diğer bir ifadeyle, faşist propagandanın dayanağı olan demagoji, Alman toplumunun "geleneksel hassasiyetleri" üzerine inşa edilmiştir. Sıradan Almanın neden ve nasıl oluştuğunu bilmeden içselleştirdiği "geleneksel hassasiyetler" (Fransız ve Yahudi düşmanlığı) faşizmin "seçim yoluyla" iktidara gelmesinin öznesi olmuşlardır. Hitler'in "belagat ustalığı", "hitabet yeteneği" tümüyle bu demagojiye dayanır.

Türkiye'de ise, uzun yıllar geniş kitleleri harekete geçiren büyük demagoglar ortaya çıkmamıştır. Her ne kadar Demirel "usta demagog" olarak anılsa da, onun demagojisi fazla sıradandır. Örneğin, benzin, mazot sıkıntısı karşısında söylediği "Tanker tanker var da ben mi içtim" sözü tipik bir demagoji örneğidir, ama kesinkes büyük bir demagoji örneği sayılamaz. Yerli faşizmin "başbuğu" A. Türkeş hiçbir zaman ardılı olduğu Hitler ve Mussolini gibi "belagat ustası" olmamışsa da, "her taşın altında komünist arayan" ve her "müsibetin" nedenini komünistlerden bilen demagojisi oldukça etkili olmuştur. Ancak burada, "dinsiz ve allahsız komünistler" demagojisinin de özel bir ye-

ayında iç piyasadan aldığı malların karşılığını ödeyemediği gibi, savaş tazminatlarını da ödeyemez hale gelmiştir. Bunun üzerine 11 Ocak 1923'te Fransa ve Belçika, Ruhr bölgesini işgal eder. İşgale karşı Ruhr bölgesinde işçi grevleri başlar. Sekiz ay süren Fransız ve Belçika işgali sırasında 132 kişi öldürülmüş ve 150 bin işçi bölgeden sürülmüştür.

Bu işgal eylemi üzerine, "Deutscher October" adı verilen işçi ayaklanmaları Thüringen ve Sachsen eyaletlerinde başlamış ve 23-25 Ekim 1923 tarihinde "Hamburg barikatlari"yla devam etmiştir. İşçi ayaklanmaları şiddetle bastırılırken, 8-9 Kasım 1923'te Hitler'in ünlü "birahane darbesi" ortaya çıkmıştır. Bahane, Almanya'yı "geleneksel düşman" Fransızlardan kurtarmaktır.

ri olduğu açıktır.

1974 ekonomik bunalımı koşullarında "artan hayat pahalılığı" (enflasyon) karşısında I. MC hükümetiyle iktidarda yer alan MHP'nin küçük esnafa yönelik geliştirdiği demagoji tipiktir.

Bu faşist demagojiye göre, "hayat pahalılığı"nın nedeni, hiç de "gomonistlerin" dediği gibi, emperyalizme bağımlı ekonomi değil, bizatihi "gomonistler" in kendileridir.

İlk bakışta hiç de "inandırıcı" görülmeyen bu demagojinin dayanağı, bu dönemde yükselen işçi sınıfının sendikal eylemleri ve grevleridir. Buna göre, "gomonistler", daha yüksek ücret talep etmeleri için işçileri kışkırtıyorlar ve işçiler de greve gidiyorlardı. Grev sonucunda işçi ücretlerine yapılan zamlar, "sanayici"nin maliyetinin artmasına yol açtığı için fiyatlara yansiyordu. Kısacası, enflasyondaki yükselişin nedeni "işçi grevleri"dir ve "işçi grevleri"nin nedeni de "gomonistler"dir!

Bu dönemde Erbakan'ın temsil ettiği şeriatçı demagojinin temel dayanağı da, Necip Fazıl Kısakürek'in "jargonu"yla, "kominizma"dır. Onlara göre, ülkenin başındaki her türlü "müsibet" in nedeni dinsizliktir, allaha olan inancın azalmasıdır. Nasıl ki, "allah", ahlaksızlığın "zirve" yaptığı *Sodom ve Gomora*'yı "helak" ettiyse, "şimdi" mini etek giyen kadınlar, saç uzatan erkekler "allahın gazabını üzerimize çekmekte"dir! "Hadis-i şerif" e göre, "erkekler kadınlara kadınlar erkeklerle benzediğinde, ömürler uzadığında, zaman kısaldığında, dünya şiddetli bir kargaşa içinde kaldığında, fakirler çoğaldığında..." kıyamet yaklaşmış demektir. "Allahü teâlâ" "bizi" *Sodom ve Gomora* gibi "helak" etmeden önce bu "ahlaksız gidişatı durdurmak gerekir"! Bu ahlaksızlığın kaynağı da, "koministler" ve "kızıl başlar"dır! Buna inananlar, doğal olarak bu "kaynağı" kuruttuklarında "allahın inayetine, ihsanına gark olacaktırlar"! İşte o zaman ne enflasyon kalacaktır, ne başka bir "dert"!

Bu şeriatçı demagoji, ekonomik kriz dönemlerinde yoksulluğun ve işsizliğin artması sonucu ortaya çıkan toplumsal bunalım ortamında hemen her zaman etkili olmuştur.

Bugün, günümüzde, yeni bir "siyasetçi" tarzı ortaya çıkmıştır. Bu "siyasetçi"nin tipik özelliği, hemen her konuda yaygın biçimde demagoji yapmaktır. Bugün AKP'de topl-

şan bu “siyasetçi” tipi, geçmişinden getirdiği tüm dinsel ve milliyetçi demagojileri “taban”da pazarlarken, “meydanlar”da farklı bir “portre” çizer. Yapılan, sözcüğün tam anlamıyla “laf cambazlığı”dır.

Son birkaç aydan birkaç örnek verelim.

I. Demagoji Örneği: Dindar bir nesil yetiştirmek.

Recep Tayyip Erdoğan, 31 Ocak 2012 günü yaptığı konuşmada “dindar bir nesil yetiştirmenin hedefleri” olduğunu söyleyerek ilk açılış yaptı. Kılıçdaroğlu’nun “senin görevin değil bu” açıklaması üzerine de, bir gün sonra şunları söyledi:

“Din ve ahlak dersi bize yüklenen bir görev. Anayasa’da ‘*Bunu devlet öğretir*’ deniyor. Sadece ‘*öğretir*’ demiyor. ‘*Eğitimi ve öğretimini yapar*’ diyor. Öğretim başka bir şeydir, ama *eğitim* bambaşka bir şeydir, aslolan odur. *Onu da yapar diyor 24. madde*. Biz yapmadık bunu, *geldiğimizde bunu bulduk*, anayasamızda var.” (Recep Tayyip Erdoğan, 1 Ocak 2012)*

II. Demagoji Örneği:

“Bu gençliğin tinerci olmasını mı istiyorsunuz? Siz bu gençliğin büyüklerine isyankar bir nesil mi olmasını istiyorsunuz? Siz bu gençliğin milli, manevi değerlerinden kopuk, hiçbir istikameti, meselesi olmayan bir nesil mi olmasını istiyorsunuz? Biz sizlerle burada anlaşamayız. Ama çağdaş bir nesil derken dindar bir nesil

* 82 Anayasası’nın henüz değiştirilmemiş olan 24. maddesi tamı tamına şöyledir:

“Madde 24: VI. Din ve Vicdan Hürriyeti

Herkes, vicdan, dinî inanç ve kanaat hürriyetine sahiptir.

14. madde hükümlerine aykırı olmamak şartıyla ibadet, dini ayin ve törenler serbesttir.

Kimse, ibadete, dini ayin ve törenlere katılmaya, dini inanç ve kanaatlerini açıklamaya zorlanamaz; dinî inanç ve kanaatlerinden dolayı kınanamaz ve suçlanamaz.

Din ve ahlâk eğitimi ve öğretimi *Devletin gözetim ve denetimi altında yapılır*. Din kültürü ve ahlâk öğretimi ilk ve orta-öğretim kurumlarında okutulan zorunlu dersler arasında yer alır. Bunun dışındaki din eğitimi ve öğretimi ancak, kişilerin kendi isteğine, güçüklerin de kanunî temsilcisinin talebine bağlıdır.

Kimse, Devletin sosyal, ekonomik, siyasî veya hukukî temel düzenini kısmen de olsa, din kurallarına dayandırma veya siyasî veya kişisel çıkar yahut nüfuz sağlama amacıyla her ne suretle olursa olsun, dini veya din duygularını yahut dince kutsal sayılan şeyleri istismar edemez ve kötüye kullanamaz.”

çağdaş olamıyor mu? Hem çağdaş hem dindar olunamıyor mu? Beyler, önce başınızı öne eğin de hem çağdaş hem dindar bir nesil nasıl yetiştirilirmiş onu bir düşünün.” (6 Şubat 2012)

III. Demagoji Örneği:

“AKP Gençlik Kongresi’nde kullandığım üstad Necip Fazıl’ın ifadeleleri üzerinden bir kısım fırtına kopartıyor. Ne diyor üstad, ‘Dilinin, dininin, ırzının, kininin davacısı bir nesil’ diyor. Bazı CHP’liler nasıl olduysa Yunus Emre’yi hatırlamış bize. Biz kime karşı Yunus Emre ile kime karşı Köroğlu, Dadaloğlu ile cevap vereceğimizi iyi biliriz. Biz mazluma karşı Yunus Emre ile zalime karşı Dadaloğlu ile Köroğlu ile konuşuruz.”

IV. Demagoji Örneği:

“CHP’nin jetonu geç düşüyor. Yazar merhum Oğuz Atay’ın bir lafı var: ‘Türk solu geç kalkar çünkü bir gece önce çok içmiştir.’ Bakın ben demiyorum Oğuz Atay diyor. Bunlar 28 Şubat’a da geç uyandılar. Ergenekon konusunda da geç uyanacaklar. O zaman biz de onlara günaydın diyeceğiz.”**

V. Demagoji Örneği:

“Bunlar İmam Hatipleri kapatmanın, Kur’an kurslarını kapatmayı çok iyi bilirler ama bunlar çocuklarını istediği kursa gönderemeyen bir annenin, bir babanın yürek acısını bilmezler. 28 Şubat’ta şu karar çıkmadı mı?

** Oğuz Atay’ın yazısı şöyledir: “Ne yazık ki hal-kın değerlerine sahip çıkmaya çalışanlar da –kendilerine bir isim vermedikleri halde– gerici ya da sağcı denilen ve orta çağın karanlığında yaşayan zavallılardır... Gerçekten ‘korkak bir karanlık içinde’dirler. Yaşamaktan, eğlenmekten korkarlar. İnsanı, özellikle kadını tanımaktan korkarlar. Dünya nimetlerini çağ dışı boş inançlar yüzünden tepeler. Aslında bir ruh hastasının tepkisidir bu; daha doğrusu reddettikleri nimetlere kapılmaktan korkan bozuk ruhların tepkisidir bu. Bu yüzden sosyalizmi ahlaksızlık sanırlar, bu yüzden emperyalizm ile sosyalizmi birbirine karıştırırlar. Allah için bazı sosyalistlerimiz de özel yaşantılarıyla onlara hak verecek durumdadırlar. Bir sosyalist eleştirmenimizin dediği gibi ‘Türk solu geç kalkar, çünkü bir gece önce sabaha kadar içmiştir.’ Bu insanlardan Türk halkı artık bir şey beklememeli. Üç kağıtçılıkla ne devrim olur, ne de ümmeti islâm kurtulur.” (Oğuz Atay, “Yarı-Aydın Çeteleri ve Kültür Gangsterleri”, 5 Şubat 1975.)

Yahu 15 yaşına kadar mahalle camisine bile çocuğunu gönderemezsin, bu yasaklandı. Ne dediler? 15 yaşından sonra gönderirsin, ben mahalle camisine gidemeyeceğim bu ne demek? Beni babam mahalle camisinin hocasına teslim etti, ben onun dizinin dibinde yetiştim. Burada cebir yok, şiddet yok ama sen ne yapıyorsun? Cebir ve şiddetle bunları yasaklıyorsun, İzmir'den dün, aynen şu ifadeleri kullanıyor. 'Kutsal kitabımız hepimizin baş tacımızdır' diyor. 'Onu evlerimizin en güzel yerine asarız. Annelerimiz oyalı kılıflarla süsler, elimize besmeleyle alırsız' diyor. İşte bunların Kur'an anlayışı bu ama İstiklal şairimiz Mehmet Akif'in tanımlaması çok güzel.

'Ya açar nazm-ı celilin bakarız yaprağına/Yahut üfler geçeriz bir ölünün toprağına/İnmemiştir hele Kur'an, bunu hakkıyla bilin/Ne mezarlıkta okunmak ne de fal bakmak için.

İşte Akif'teki anlayış bu, sayın Kılıçdaroğlu'ndaki anlayış bu. Neyse yine de süslü kılıflarla evin bir köşesinde duruyormuş. Bunlar, duvarda, kılıfı içinde asılı duran kitaptan hiçbir zaman korkmadılar. Bunlar, o kitabın okunmasından, okutulmasından ve anlaşılmasından korktular. Tarihleri boyunca, Kur'an-ı Kerim'i bir süs olarak, bir dekor olarak, haşa, tarihi bir eser olarak görmek istediler ama iş, onun okunmasına, okutulmasına, öğrenilmesine ve öğretilmesine gelince, bütün yollar kapadılar, yollar engellerle döşediler. İşte dün, Türkiye Büyük Millet Meclisi'nde, o kapanan yollar açılmış, o yollardaki tüm engeller kaldırılmıştır. Kur'an-ı Kerim'i, duvarlarda kılıfların içine hapsedme girişimi, dün millet eliyle bozulmuş, bu bozuk zihniyet millet nezdinde bir kez daha mahkum edilmiştir. 1950 yılında millet nasıl ki Adnan Menderes eliyle ezanına kavuştuysa, aslı metnine kavuştuysa, bugün de millet, bu hükümet eliyle dinini tam anlamıyla öğrenme özgürlüğüne kavuşmuştur." (31 Mart 2012)

Bu demagoji örneği, dikkat edilirse, tümüyle yıllardır şeriatçı kesimlerin "taban" da

yürüttükleri demagojik propagandanın "sahne"ye çıkmasının ilk örneğidir. Yıllarca evlerdeki kadın toplantılarında, çarşı esnafı arasında, hutbelerde, tarikat ayinlerinde dile getirilen ve her türlü küfürle karışık demagojik söylemler, şimdi Recep Tayyip Erdoğan tarafından "kürsü"den dile getirilmektedir.

Bir sonraki örnekte de görüleceği gibi, uzun yıllar "el altından" sürdürülen demagojik propaganda "satha" çıkarken, aynı zamanda topyekün bir "zihniyet" farklılığını da ortaya koymaktadır.

VI. Demagoji Örneği: Hitler ve Cumhuriyet gazetesi.

"Süreç içinde CHP Genel Başkanı Nazi benzetmesini, Hitler benzetmesini defalarca yaptı. Şimdi ben ona gurur duyduğu CHP tarihinden ibretlik bir vesika göstereceğim. 11 Nisan 1939 tarihli bir kararname. Aynen şu ifadeler var. 'Alman devlet reisi Hitler'in 50. sene-i devriyesine hükümetimiz adına Ali Fuat Cebesoy'un eşliğinde, Necmettin Sadak'tan oluşan bir heyet gönderilmesi, 11.04. 1939 tarihinde onanmıştır.' İmza reisi cumhur İsmet İnönü, imza başvekil Refik Saydam. 1932 ve 1941 tarihli iki gazeteyi gösteriyorum. Başlık: 'Milli Şefimizle Führer arasında samimi tebrikler.' Bundan daha önemli belge olur mu? Bitmedi, diğer bir gazete. 'Kemalist Türkiye'den faşist İtalya'ya selam' altında İnönü'nün İtalya'ya gideceği yazıyor. İşte CHP budur. İşte CHP Genel Başkanı eğer Hitler sevdisi anyorsa, o gurur duyduğu CHP tarihine baksın orada bulur." (3 Nisan 2012)

Burada sadece demagoji yapılmamaktadır. Aynı zamanda tüm tarih, siyaset, dış politika, yani "kemalist paradigma" karşıya

alınmakta ve olabilecek en demagojik yolla yerle bir edilmektedir. Ama bu “kemalist paradigma”ya karşı bu demagojik tutum, onlarca yıldır “liberaller”, neo-liberal solcular, globalizm propagandistleri vb. kesimlerce sürdürülen kampanyaların üzerine yükselmektedir. Burada, bu “zihniyet değişimi”ni ele almayacağız. Dikkat çekmek istediğimiz, olağan bir devletin “dış politika”da izlediği çizginin demagoji konusu yapılmasıdır.

Herkesin bilebileceği gibi, diplomasi, devletler arası ilişkilerde “ikiyüzlülük”ün meşru kabul edildiği bir alandır. Bu alanda, birbirlerine “kin ve nefret” besleyen uluslar, devletler ve devlet “büyükleri”, “diplomatik nezaket gereğince” belli protokol kurallarına uyarlar. Bunların arasında, “kutlama” mesajları olduğu gibi, “taziye” mesajları da yer alır. Çoğu durumda bu mesajlar “rutin” işler arasındadır ve ne gönderen açısından, ne de gönderilen açısından “kıymet-i harbiyesi” yoktur. Ancak kimi durumlarda bu tür mesajlar, belli bir siyasal yönelimin ifadesi olarak da kullanılır.

1930’lu yıllar, yani II. Dünya Savaşı’nın öngünleri “gizli diplomasi”nin olanca ağırlığıyla ve gücüyle sürdürüldüğü yıllardır. Bu “gizli diplomasi” içinde Türkiye’nin ve İsmet İnönü’nün “dış politikası” tümüyle savaşa hazırlanan taraflar arasında bir yerde durmak, bir bakıma “bitaraf” kalmak olmuştur. Ancak bu “bitaraf” tutuma ve “gizli diplomasi”ye rağmen, yapılmayan tek şey, günü birlik politikalarıdır. Bir başka ifadeyle, bir gün “diplomatik” olmak adına birleriyle kucaklaşırlarken, bir başka gün aynı kişiyi düşman ilan etmek, belki “taktik hevalım” diye düşünülse bile, “bin yıllık devlet geleneğine sahip” bir devlet için hiç de kullanılır bir araç değildir.

Recep Tayyip Erdoğan ve onun “prompter”de okuduğu metinleri yazarlar, şüphesiz II. Dünya Savaşı’nın öngünlerindeki gelişmeleri ve savaş zamanında izlenen dış politikayı biliyorlardır. Amaç, belli bir dönemin belli bir politikasını “eleştirmek” değil, bir dönemi tarihin karanlık odasına itmek olunca, kaçınılmaz olarak herşey saptırılmaktadır.

Recep Tayyip Erdoğan’ın son üç yıllık “dış politika serüveni”ne bakıldığında, “Barış Ödülü” aldığı, “hararetle” kucakladığı Muammer Kaddafi’nin katledilmesindeki rolü kolayca görülecektir.

Aynı şekilde Beşir Esad’la (ya da Recep Tayyip Erdoğan’ın yeni söylemiyle “Esed”), üstelik “maailecek” “can ciğer kuzu sarması” iken, şimdi kanlı-bıçaklı olunmuştur.

Tutarlılık bir yana, en azından belli bir süre geçerli bir dış politika çizgisi bile izlenmemektedir. Herşey günü birliktir, her şey “çıkar” ekseninde günlük olarak değişebilmektedir. Bu da, “devletlerin ebedi düş-

manları ve dostları yoktur, ebedi çıkarları vardır” zihniyetinin dışavurumudur.*

Tüm bunların adı birer demagojiden ibaret olduğunu görmek için tarihe kısaca bakmak bile yeterlidir.

AKP “zihniyeti”nin hamiliğini yaptığı Hamas’ın ve “amaç” olarak koyduğu Kudüs’ün tarihi, faşizmle (Nazizm) doğrudan kurulmuş ilişkilerin tarihidir. Osmanlı “teba”sından büyük Abdülhamid “Han” hayranı Kudüs Müftüsü Hacı Emin el Hüseyini’nin Hitler’le yaptığı görüşmeler, Nazi ordusu saflarında savaşmak için örgütlediği “islam birlikleri” arşivlerin “tozlu” sayfalarında kalmışsa da, AKP “zihniyeti”nin nelere kadar olabileceğinin en tipik örneklerinden birisidir.

Bu “müftü”nün, “Müslüman dünyasının başına gelen Osmanlı devletinin bedduasıdır. Biz müslümanlar bilhassa Araplar masum ve mazlum Osmanlı Devleti’nin bedduasına uğradık. Babasının bedduasını alan bir evlat gibi. Başımıza gelen felaketler bu yüzdendir...” dediği “rivayet” edilir. Üstelik bir dönem “Teşkilat-ı Mahsusa” ajanı olarak da görev yapmıştır. (Bugün kaç AKP’linin ya da Recep Tayyip Erdoğan’ın “gençliğinde” MİT’le bağlantılı olduğu bilinmemektedir, “gizli”dir. Ama “dış alem”e yönelik faaliyet gösteren tüm şeriatçıların “Teşkilat-ı Mahsusa”yla, yani MİT’le çalıştıkları kesindir. Daha önemlisi, “Komünizmle Mücadele Der-

nekleri”nin MİT’in bir kuruluşu olduğu bilinmemektedir. AKP “mehteran takımı”nın da bu derneklerde “tedrisat” eyledikleri açıktır.)

Burada “düşmanımın düşmanı dostumdur” türünden bir “taktik”in ya da “zihniyet”in varlığından söz edilebilir. Ne de olsa, Kudüs Müftüsü Yahudi düşmanıdır, Hitler de Yahudi düşmanıdır, öyleyse “dost” olabilirler. Tıpkı “üstad”ları Necip Fazıl Kısakürek’in “müzmin” Yahudi ve “kominizma” karşıtlığının onun Hitler’i “zımmen” desteklemesi ni sağladığı gibi.**

Tüm bu örnekler, “belagatı güçlü” demagogların, aynı zamanda, birer makyavelist olduklarını gösterir. Her durumda, demagoglar geniş kitleler üzerinde etkili olabilmişlerdir. Ancak bugün Türkiye’de Recep Tayyip Erdoğan’ın demagogileri sadece geleneksel sağ seçmen kitlesini etkileyebilmektedir. Sol kitle açısından bu demagogiler sadece öfke uyandırmaktadır. Ama aynı öfke, bu demagogilere “gereğince” yanıt vermediği için CHP’ye ve CHP yöneticilerine de yönelmektedir.

Asıl olan, AKP’nin demagogisinin “hedef kitlesi”nin geleneksel sağcı kitle olduğunun bilinmesidir. Bu geniş kitlelerin bu demagoginin etkisinden nasıl kurtarılacağı ise, 1965-1980 devrimci mücadelenin pratiğinde aranmalıdır.

* Her ne kadar bu zihniyet AKP içinde genel kabul görmüşse de, Bülent Annç, iki yıl önce Suriye’yle yapılan “stratejik işbirliği anlaşması” sonrasında bu zihniyetin “reddedilmesi” gerektiğini söylemiştir. Ama bu da bir başka demagoginin ürünüdür.

** Necip Fazıl Kısakürek’e göre, “Hitler sadece gözü kara, deli mizaçlı bir hesapsız olduğu için muvaffak olamamış”tır. (Büyük Doğu Dergisi, 3 Ocak 1968, Sayı: 25.) Üstelik, bu “üstad”a göre, Hitler döneminde Almanya’da “ruhçu ve romantik nesiller” bulunmaktaydı.

12 Eylül Mahkemesi Soytarılığı

... Ve “hesap verme günü” geldi!

AKP'nin “üstün gayretleri”yle ve hükümet olarak “müdahil” olmasıyla 12 Eylül'den “hesap sorulmaya” başlandı! Yüzlerce, belki binlerce kişi davanın görüleceği adliyenin önünde toplandı. Ellerinde pankartlar ve dillerinde sloganlarla 12 Eylül “mağdurları” ve “yakınları” adliye önünü doldurdular! Sloganların bittiği ve “canlı yayın”ların başladığı yerde “mağdurlar ve yakınları” “halaya durdular”!

Üstelik, “medya” söylemiyle, “Kenan Evren ve Tahsin Şahinkaya rahatsızlıkları nedeniyle mahkemeye gelmedi ama 105 yaşındaki Berfo Ana ambulansla Ankara'ya geldi”.

Bu havada ve bu ortamda, MHP'sinden CHP'sine, hükümetten “78'liler Vakfı”na kadar herkesin “müdahil” olduğu, ucundan bucağından kendine yontmaya çalıştığı ve sonuçta “bir”inin kazandığı, “diğerleri”nin sadece figüran rolü oynadıkları 12 Eylül mahkemesi başladı!

Ve yine, her zamanki gibi, Recep Tayyip Erdoğan söyleyeceğini söyledi:

“12 Eylül halk oylaması öncesinde ittifak halinde bize muhalefet edenler, bize hakaret edenler, bizi yalan söylemekle itham edenler, bugün bütün söylediklerini yuttular ve şu anda mahcup olacaklarına inanmıyorum, ama mahcup bir eda ile mahkeme kapısına sıraya girdiler.”

İşte bu kadar!

“Özel yetkili” savcılara verilen talimatla açılan “12 Eylül davası”yla “bir”ileri insanlarla düpedüz alay ediyor. “Bir”i istediği için

“özel yetkili” savcılar dava açıyor, “özel yetkili” mahkeme davayı başlatıyor ve bunun adına da “demokrasi”, “hukuk” ve “hesap sorma” deniliyor.

Eğer ki, o “bir”i talimat vermeseydi, eğer ki, “özel yetkili” savcılar “yargının bağımsızlığı” adına bu talimata uymasalardı, “özel yetkili” mahkeme aynı gerekçeyle davayı reddetseydi ne olacaktı?

Bu 12 Eylül davası, ne hukuksaldır, ne de meşrudur. Sadece “bir”inin talimatıyla yapılan bir “şov”dan ibarettir.

Mahkeme kapısına yığılan, buldukları her fırsatta “halaya duran” ve kendilerini “12 Eylül mağduru ve yakını” olarak tanıtanların böylesi bir “şov”un parçası olmaları hiç de kabul edilebilir değildir.

Tarih çarpıtılmıştır ve çarpıtılmaya devam edilmektedir.

12 Eylül askeri darbesi, emperyalizmin ve onun yerli işbirlikçilerinin, gelişen devrimci mücadeleyi engellemek ve yok etmek amacıyla siyasal yönetimi askerileştirmesinden başka bir şey değildir. Ve devrimciler, emperyalizme ve oligarşiye karşı iktidar mücadelesi yürüten devrimciler, asla 12 Eylül askeri darbesinin “mağduru” olmamışlardır. Devrimcileri, devrim mücadelesinde yaşamını yitiren ya da yitirmeyen devrimcileri, hiç kimse, kendileri bile “mağdur” gibi gösteremez.

12 Eylül mahkemesi başlıyor diye adliye kapısına yığılan ya da yığılan insanların, devrimcilerin, devrimci oldukları, devrim istedikleri ve devrim yapmak için yola çıktıkları için “haksızlığa uğramış” (mağdur) insanlar olmadıklarını bilmeleri gerekirdi.

Devrimcilerin “12 Eylül’le hesaplaşmak” diye bir sorunları yoktur. Devrimcilerin sorunu, sadece ve sadece devrim yapmaktır. Devrim mücadelesinde karşılarına çıkan güçlüklerin, baskıların, işkencelerin karşı-devrimci terörün ürünü olduğunu bilirler.

Ve devrimciler, “görülecek hesapları”nın başkalarının üzerinden görmezler. Hele ki, her yanıyla ve her yönüyle karşı-devrimci bir siyasal iktidar “aracılığıyla” bunu yapmaya kalkışmazlar. Böyle bir şeyin mevcut iktidarın soldan meşrulaştırılmasından başka bir anlamı olmadığını bilirler.

Eğer devrimci olduğunu söyleyenler “bir şeylere” maruz kalmışlarsa, sadece ve sadece devrimci oldukları içindir. Bunu çarpıtmaya, başka türlü göstermeye kalkışılmamalıdır. Bugün belki devrimci mücadelenin “esamesi” bile okunmayabilir. Belki bugün devrim yapmaktan söz edenler bir elin par-

makları kadar azdırlar. Ama tarih, eğer bizim bildiğimiz tarih, sınıf mücadelelerinin tarihi doğruysa, bugünler de geride kalacaktır. İşte o gün geldiğinde gerçek ve kalıcı tarihsel hesaplaşma yapılacaktır.

Bu nedenle, 105 yaşındaki Berfo Ana’yı ambulansla mahkeme kapısına getirenler, hiç çekincesiz soytarınlık yapmaktadırlar. Mahkeme önünde toplanan, “halaya duran” insanlar, gençler, AKP iktidarının demagogik söyleminin figüranı yapılmışlardır.

İlerici, demokrat, yurtsever ve belki de “solcu” herkesin yapması gereken tek şey, bu “şov mahkeme”yi tanımamak, boykot etmektir. İnsanları, ilk başta Berfo Ana’yı bu “şov” alet edenlerin yüzlerine tükürmek belki de bunun ilk adımı olacaktır.

Elbette bu soytarınlığı tezgahlayanlar, bu tezgah için televizyon televizyon dolaşanlar günü geldiğinde hesap vereceklerdir.

Bunu bir yere yazın!

Soytarılığın Soytarılığı

Artık soytarınlık da “bedava” değil. Her devrin soytarısı olduğu gibi, AKP devrinin de soytarıları var. Bunlara “medya”da köşe kapmış pek çokları dahil. Şimdi Ankara Adliyesi’nin önündeki 12 Eylül “mahkemesi” soytarılığının soytarılığını yapıyorlar.

Aşağıdaki sözler, böyle bir soytarılığın soytarısının yazısından alınmıştır:

“Ankara Adliyesi’nin önü, panayır yeri. Herkes orada; sağcısı, solcusu, referandumda 12 Eylülcülerin yargılanmasına ‘Hayır’ oyu verenler bile.

Maktul yakınları ile mağdur siyasi kurumlar da davaya müdahil. Birçok kişi, bugünleri de gördüğü için zil takıp oynayacak neredeyse.

Ama sinemacılardan, müzik sanatçılarından, karikatüristlerden çıt yok...

Hadi, Orhan Gencebay gibi siyasete mesafeli duranların sesizliğini anlayalım. Sevinç çığlıklarını duyurmak istemeyebilirler. Ama ya siyasi duruş sahibi sanatçılarımız, onlara ne demeli?

Sanatları kadar, sağ ya da sol ideolojik görüşleriyle de iftihar edenler nerede? Neden adliye bahçesinde onları da göremiyoruz?

Yılmaz Güney’le sansür kurulunu nasıl atlattıklarını, kaçacak hikâyelerini aratmayan bir macerayla ‘Yol’ filminin negatiflelerini yurtdışına nasıl kaçırdıklarını ballandıra ballandıra anlatan Tank Akan nerede mesela?

Tank Akan, Şerif Gören, Fatma Girik, Orhan Gencebay, Edip

Akbyram, Selda Bağcan, Gani Müjde bir çırpıda akla gelenler.
Daha pek çok isim sayılabilir.

Sanatçı duyarlılığını sergilemek için iyi bir fırsattı bu dava.
Yeni kuşakları da cesaretlendirecek bir tavır takınabilirlerdi.

12 Eylülcülerden hesap soruluyor olmasından mutlu mu değiller, yoksa mutluluklarını bilemediğimiz bir nedenle gizlemeyi mi tercih ediyorlar?" (Aktif Beki, *Radikal*, 5 Nisan 2012.)

12 Eylül "Mağduru" Süleyman Demirel de Konuştu!

"Bu bir ihtilal mahkemesidir; yani 1980'de yapılmış olan ihtilalin, karşı mahkemesidir. Aradan 32 sene geçtikten sonra bu işin sorumluları 'Neden yaptınız, kanunları neden çiğnediniz' diye, mağdurları da 'Alacağınız varsa, alın' diye mahkemeye çağınılmaktadır. Böyle bir şey ilk defa görülmektedir....

Şimdi 32 yıl aradan sonra şartlar değişti, referandum yapıldı, yargılama oluyor. 2010 referandumu, 1982'yi ortadan kaldırmaz. Benim elimden milletin verdiği yetkiyi almışlar. Peki, yüzde 92'yi yok mu sayacağız? Peki, sayfalarda onlara o kadar destek verenleri yok mu sayacağız?

Bu vaziyette ben düşündüm ki 'Verin hakkımı' diye kimden isteyeceğim? Evren Paşa ile Tahsin Paşa'dan mı? Bu adamları yargılarken, yargılama imkânı olmayanlar, bu işin başka gerçek müsebbipleri ne olacak? Ben o yüzden bunu bir hukuk mahkemesi değil, bir ihtilal mahkemesi olarak görüyorum. Esas olan adil yargıdır. Bugün Türkiye'de barışı tesis etmek istiyorsanız, adil yargıyı sağlayın. Bakın bugün Türkiye'de el atılması gereken haksızlıklar, davalar var, onlara el atın, atabiliyorsunuz. Barışın Türkiye'yi..." (Murat Yetkin, *Radikal*, 5 Nisan 2012.)

Bu Sözlerin Altına İmzanızı Atarmısınız?

“Eksik kalmış adalet, hukuk ve demokrasi getirmeyecek. Sadece benim davamda 5 tutuklu var, 100 civarında gazeteci hâlâ içeride. İfade özgürlüğü meselesi sadece gazetecilerin sorunu değil. 600 civarında üniversite öğrencisi var. KCK davasından 6.000 üzerinde tutuklu var. Bunların hepsi düşünce ve ifade özgürlüğü bağlamında değerlendirilmesi gereken tutuklular. Bunun mücadelesine biz devam edeceğiz.

Ve burada adalet ne zaman sağlanacak diyeceksiniz.

Bu komployu kuran, yürüten polisler, savcılar ve hâkimler bu cezaevine girecek. Burada ant içiyorum. Onlar buraya girdiğinde adalet gelecek. O cemaat bağlantılı, o çete bağlantılı adamlar buraya girecek...

Ama herkes şunu bilsin. Bunca baskı ve zulümden, o iktidarın korktuğu ama bizim de özlemini duyduğumuz ve mücadelesini sürdürmeyle devam edeceğimiz bir hayat çıkacak.”

(Ahmet Şık'ın cezaevi çıkışında söylediği ilk sözler.)

İnternet Adresi:

www.kurtuluscephesi.com
www.kurtuluscephesi.org
www.kurtuluscephesi.net

E-Posta Adresi:

kurcephe@kurtuluscephesi.org
erisyayinlari@kurtuluscephesi.org

- MAHİR ÇAYAN: **KESİNTİSİZ DEVRİM I**
MAHİR ÇAYAN: **KESİNTİSİZ DEVRİM II-III**
İLKER AKMAN: **MEVCUT DURUM VE DEVRİMCİ TAKTİĞİMİZ**
*** **TÜRKİYE DEVRİMİNİN ACİL SORUNLARI-I**
*** **OLİGARŞİ NEDİR?**
*** **MARKSİZM-LENİNİZM BİR DOĞMA DEĞİL, EYLEM KILAVUZUDUR-III**
*** **THKP-C/HDÖ VE 15 YIL**
*** **POLİTİKLEŞMİŞ ASKERİ SAVAŞ STRATEJİSİ VE DEVRİMCİ TAKTİĞİMİZ**
*** **GRAMSCİ ÜZERİNE**
*** **REVİZYONİZMİN REVİZYONU**
*** **ULUSAL SORUN ÜZERİNE**
*** **“BDS”:** BİR PRAGMATİK SAPMA
*** **“YENİ” OPORTÜNİZM ÜZERİNE**
*** **ZAFER BİZİM OLACAKTIR!** [Ankara Davası Savunması]
*** **DEVİRİM PROGRAMLARI**
*** **RUS DEVRİMİNDEN ÇIKAN DERSLER**
*** **ESKİ BİR GERİLLANIN “EMEK”İ**
*** **PASS VE “YENİ ÇÖZÜM”ÜN FIRSATÇILIĞI**

DEVİRİMCİ MARŞLAR VE EZGİLER

- DÜNYADA VE TÜRKİYE’DE EKONOMİK BUNALIM** [Kurtuluş Cephesi Seçmeler-I]
DÜNYADA VE TÜRKİYE’DE EKONOMİK BUNALIM II [Kurtuluş Cephesi Seçmeler-III]
LAİKLİK VE ŞERİATÇILIK ÜZERİNE [Kurtuluş Cephesi Seçmeler-II]
TARİHTE, GÜNÜMÜZDE VE DEVRİMCİ MÜCADELEDE KADINLAR

